Nr. 52
30 december 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

BIM BAM
BIM
BIM
BAM
BIM

De samenzwering tegen prins Rudolf

DE DORPELINGEN EN DE HELPERS VAN DE SCHOUT KEKEN VERBAASD NAAR HET RIJTUIG.

PRINSES ANITA VAN SYLVANBERG! WAT ZOU DIE HIER ZOEKEN?

SCHANDE!

ZIJ IS BEVRIEND MET PRINS RUDOLF, DIE HEEFT BEVOLEN DE MOLENAAR EN ZIJN VROUW UIT HUN HUIS TE ZETTEN.

EEN HELDERE STEM ONDERBRAK HET GEMOMPEL.

BESTE MENSEN, DIT IS EEN AFSCHUWELIJK MISVERSTAND. IK WEET ZEKER DAT PRINS RUDOLF NOOIT EEN DERGELIJK WREED BEVEL ZOU GEVEN. SCHOUT, IK WIL U EVEN SPREKEN!

DE SCHOUT KWAM SCHOORVOETEND NADERBIJ.

OP WIENS BEVEL HANDELT U? HEEFT DE PRINS U DIT PERSOONLIJK OPGEDRAGEN?

DAT NIET PRECIES, HOOGHEID. IK HEB MIJN OPDRACHT VAN HET PALEIS; DE PRINS OF MAARSCHALK VAN STORNHEIM MOET HEM GEGEVEN HEBBEN.

IN DAT GEVAL NEEM IK DE VRIJHEID OM HET BEVEL TE HERROEPEN. LAAT UW MANNEN WEGGAAN.

MAAR... EH... HOOGHEID...

OP DAT OGENBLIK NADERDEN TWEE RUITERS DE ZONNEHEUVEL: MAARSCHALK VAN STORNHEIM EN EEN BEAMBTE.

HET VOLK ZAL HET DE PRINS ERG KWALIJK NEMEN, DAT HIJ DIE OUDE MENSEN UIT HUN MOLEN ZET.

DE MENSEN ZULLEN WEL BEGINNEN TE MOPPEREN ALS ZE ONS ZIEN.

MAAR TOEN ZE DICHTERBIJ KWAMEN...

BRAVO! DAT IS EERLIJK!

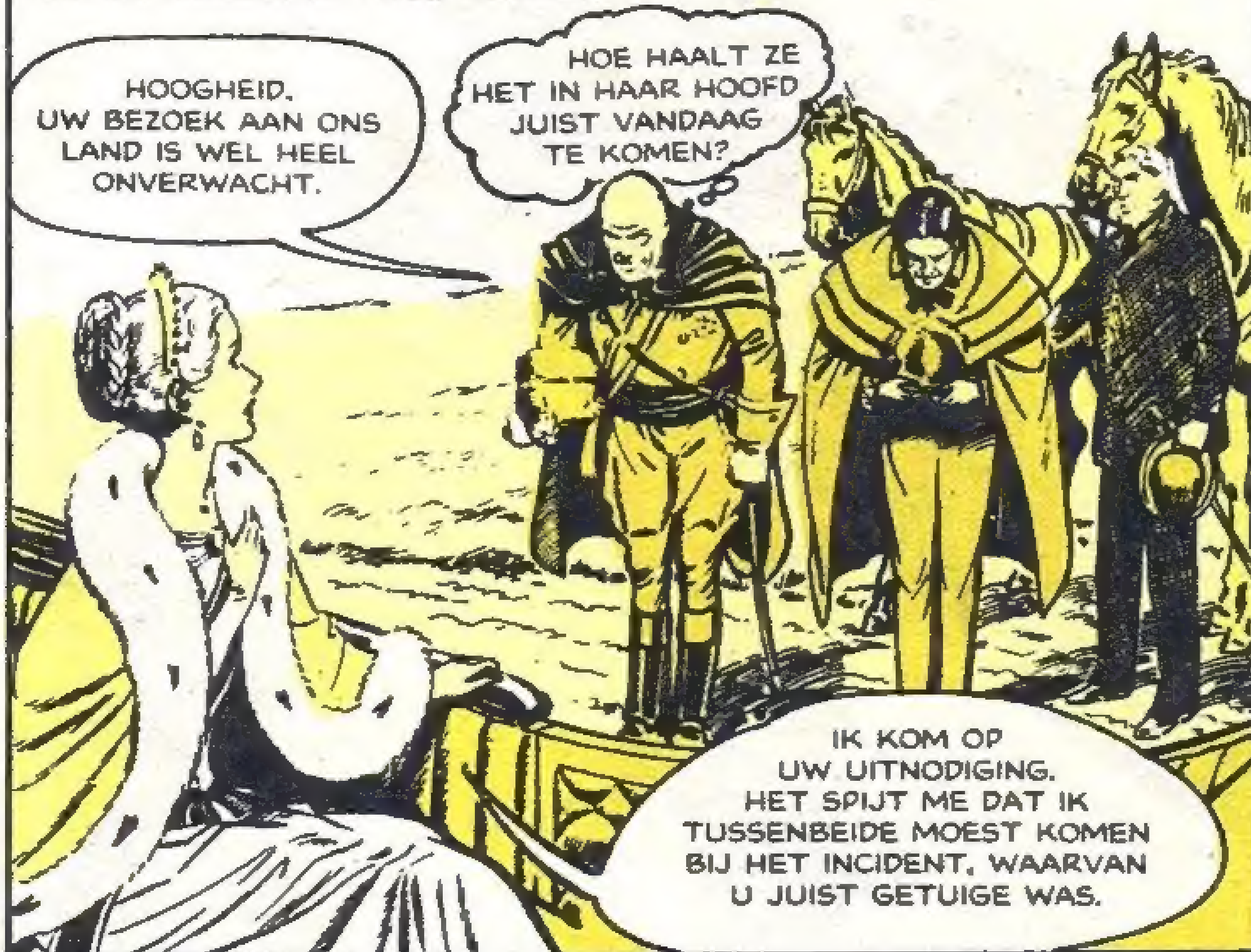
GOED GEZEGD!

HOERA!

HET LIJKT WEL OF DE MENSEN JUICHEN!

BIJ DE MOLEN ZAGEN ZE IETS DAT ZE NIET VERWACHT HADDEN.
ZE ZEGT DAT HET BEVEL NIET VAN DE PRINS IS UITGEGAAN, O ZO!
GA MAAR GAUW NAAR HUIS, SCHOUT! DE ONTRUIMING GAAT NIET DOOR!
DRIE HOERAATJES VOOR PRINSES ANITA! ZE HEEFT EEN HART VAN GOUD!

EVEN LATER LIEP HET OUDE ECHTPAAR NAAR HET RIJTUIG.
HOOGHEID, MIJN VROUW EN IK WETEN NIET HOE WE U...
DUIZENDMAAL BEDANKT VOOR UW HULP!
U MOET ME NIET BEDANKEN. IK HEB GEDAAN WAT DE PRINS OOK ZOU DOEN.

TOEN HET RIJTUIG ZICH IN BEWEGING ZETTE, ZAG DE PRINSES DE TWEE RUITERS.
HOOGHEID, UW BEZOEK AAN ONS LAND IS WEL HEEL ONVERWACHT.
HOE HAALT ZE HET IN HAAR HOOFD JUIST VANDAAG TE KOMEN?
IK KOM OP UW UITNODIGING. HET SPIJT ME DAT IK TUSSENBEIDE MOEST KOMEN BIJ HET INCIDENT, WAARVAN U JUIST GETUIGE WAS.

DE MAARSCHALK SLAAGDE ERIN ZIJN WARE GEVOELENS TE VERBERGEN.
HET BERUST ALLEMAAL OP EEN FOUT VAN DE SCHOUT, HOOGHEID.
ZE MAG NIET VERMOEDEN DAT IK ACHTER DEZE ZAAK ZIT.
IK BEN BLIJ DAT HET EEN VERGISSING WAS, MAARSCHALK, EN IK WEET ZEKER DAT U HET MET MIJN BESLISSING EENS BENT.
IK VERTROUW HEM NIET EN IK ZAL RUDOLF OP DE HOOGTE BRENGEN VAN MIJN VERDENKING.

DE PRINSES WILDE WETEN WAAR RUDOLF VERTOEFDE EN DAAROM VROEG ZE:
U ZULT WEL BLIJ ZIJN ALS DE PRINS TERUGKOMT, MAARSCHALK. WELK DEEL VAN ZIJN LAND BEZOEKT HIJ OP HET OGENBLIK?
IK GELOOF DAT HIJ ERGENS IN HET NOORDEN IS. HIJ ZAL WEL GAUW TERUGKOMEN.

TERWIJL ZE WEGREED, DACHT DE PRINSES DIEP NA.
IK GELOOF DAT DE MAARSCHALK RUDOLF EXPRES VAN ZIJN VOLK PROBEERT WEG TE HOUDEN. IK MOET OP DE EEN OF ANDERE MANIER UITVINDEN WAAR HIJ IS. WACHT EENS. MISSCHIEN WEET IK EEN MIDDEL OM DE WAARHEID TE ONTDEKKEN!

De vliegende auto!

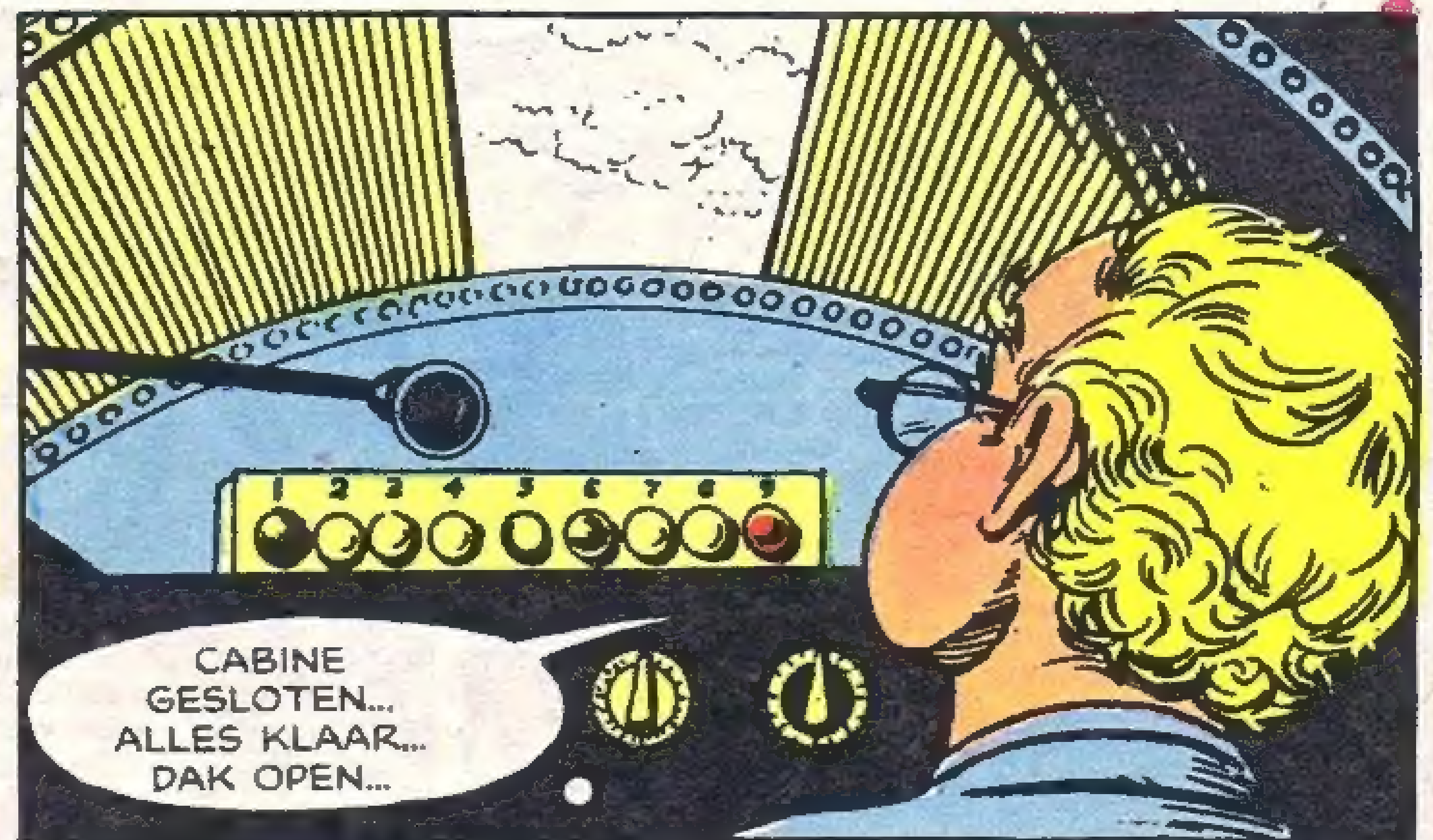

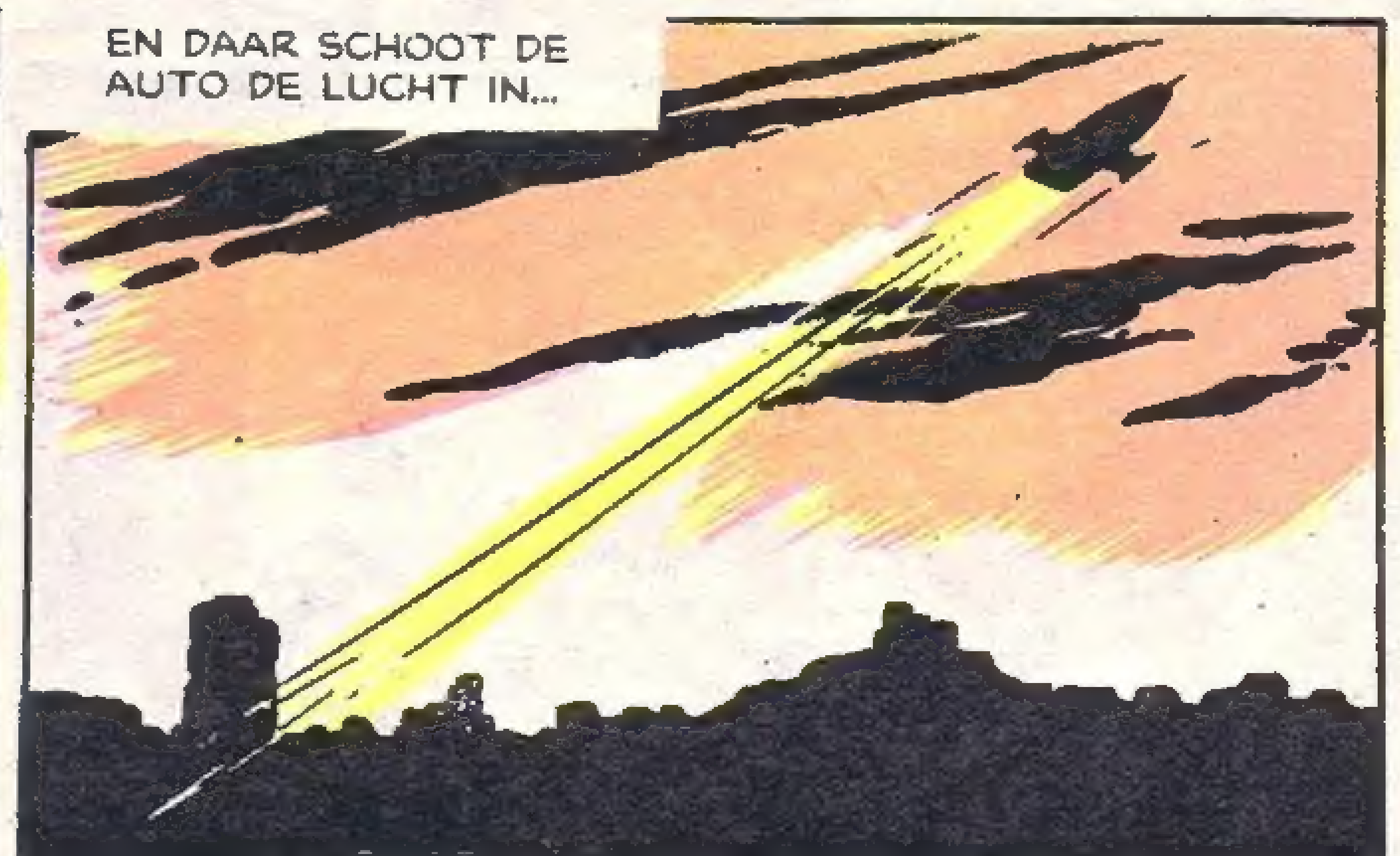

MIKE, MAG IK MEE?
JA, HOOR. KLIM MAAR AAN BOORD. WE GAAN NIET VER.

MITCH WILDE OOK MEE...
JIJ MAG OOK MEE, HOOR!

LINKERMOTOR STARTEN. RECHTERMOTOR STARTEN. ELFDUIZEND OMWENTELINGEN. DERTIENDUIZEND... VIJFTIENDUIZEND...

CABINE GESLOTEN... ALLES KLAAR... DAK OPEN...

LANGZAAM STEEG DE AUTO.
HOE IS DE DRUK IN DE CABINE? JA, IN ORDE.

EN DAAR SCHOOT DE AUTO DE LUCHT IN...

DE MACHINE STOND VOORTDUREND IN CONTACT MET PROFESSOR POPKISS. OPEENS...
MIKE... ER IS IETS GEBEURD... KOM TERUG...

HALLO, PROFESSOR! WAT IS ER? KUNT U MIJ VERSTAAN? OVER...

MAAR DE PROFESSOR KON NIET ANTWOORDEN...
T-WATTS

De onbekende vijand

TOEN ZE OP DE ROTS WAREN, KEEK PETER AANDACHTIG NAAR HET WATER.

DAAR HEB JE HEM... DE FLES DIE IK IN HET WATER GELEGD HEB OP DE PLAATS WAAR GISTEREN DIE BOOT VOOR ANKER LAG.

WAAROM? IK BEGRIJP NIET...

DE FLES WERD DOOR DE STROOM NAAR DE ROTS GEVOERD.

KIJK, HIJ GAAT LANGS DE PLEK WAAR JOCK GISTEREN VISTE. SNAP JE HET NU?

BEDOEL JE...?

JOCK VISTE HELEMAAL NIET, TENMINSTE NIET OP VIS. HIJ AASDE OP IETS DAT DOOR DE LOGGER OVERBOORD GEZET WAS EN NAAR HEM TOE DREEF. EEN HANDIGE MANIER OM TE SMOKKELEN.

DUS JOCK IS EEN SMOKKELAAR?

JA. KIJK, SARAH, IK BEN HIER NIET OP VAKANTIE. IK BEN VAN DE POLITIE EN SPECIAAL BELAST MET SMOKKELZAKEN.

PETER VERTELDE DAT ER ONDANKS SCHERPE CONTROLE SMOKKELWAAR NAAR MULOC EN VANDAAR NAAR HET VASTELAND WERD GEBRACHT. HIJ VERDACHT JOCK EN ZIJN KORNUITEN SAM EN ALASDAIR AL LANG, MAAR HIJ KENDE HUN CHEF NIET, DE MAN DIE ACHTER DIT ALLES ZAT. OOK HAD HIJ NIET GEWETEN HÓE ER GESMOKKELD WERD, MAAR NU HAD HIJ DE MANIER ONTDEKT.

SARAH ZEI DAT JOCK NIET ALLEEN EEN SMOKKELAAR, MAAR OOK EEN VIJAND VAN DE SCHOOL WAS.

IK DENK DAT DE SCHOOL OP EEN OF ANDERE MANIER VERBAND HOUDT MET DE SMOKKELARIJ, OFSCHOON IK NIET WEET HOE...

MAAR ALS JE DIT NOG NIET WIST, WAAROM WAARSCHUWDE JE ME DAN VOOR JOCK?

OMDAT IK, TOEN HIJ LOOG OVER DE OORZAAK VAN DE BRAND, BEGREEP DAT HIJ WIST DAT IK HEM GISTERENNACHT GEZIEN HAD. HIJ WEET OOK DAT JIJ BIJ ME WAS. SARAH, JE BENT HIER NIET VEILIG MEER.

TOCH BLIJF IK. ALS WE DE SCHOOL WILLEN BEHOUDEN, MOETEN DE SMOKKELAARS ONTMASKERD WORDEN. KAN IK JE HELPEN?

PETER AARZELDE. TOEN...

JA, SARAH. HOUD JIJ JOCK IN DE GATEN. IK GA NAAR HET VASTELAND OM IETS UIT TE ZOEKEN.

JE KUNT OP MIJ REKENEN.

PETER ZEI DAT HIJ TWEE DAGEN LATER ZOU TERUGKOMEN EN GING WEG. INTUSSEN STOND ER EEN LANGE GESTALTE ACHTER EEN ROTS.

ZE ZIJN ONS OP HET SPOOR. DAT MOET DE BAAS WETEN. HET SPEL IS UIT.

DE LOGGER KAN NOG ÉÉN KEER KOMEN. MAAR EERST MOET DIE SCHOOL DICHT.

DE VOLGENDE OCHTEND KREEG JOCK ZIJN KANS.

O, VANDAAG GAAN DE KINDEREN WANDELEN. DAT KOMT ME GOED VAN PAS.

TOEN SARAH MET HAAR KLAS OP PAD GING...

MOOI WEERTJE OM TE WANDELEN, JUFFROUW. MAAR U MOET NIET NAAR DE BLAUWE KREEK GAAN. DAAR IS HET GEVAARLIJK.

WAAROM IS JOCK OPEENS ZO BEZORGD?

ER KWAM EEN ONSCHULDIG LACHJE OP HAAR GEZICHT.

DE BLAUWE KREEK. IK ZAL ERAAN DENKEN.

IK GA ER JUIST EEN KIJKJE NEMEN, WANT ALS JOCK ME ER NIET WIL HEBBEN, LIGT DE SMOKKELWAAR ER MISSCHIEN WEL VERBORGEN.

DE BLAUWE KREEK LAG AAN DE NOORDKANT VAN MULOC. SARAH KWAM ER EEN UUR LATER EN WIST NIET DAT ZIJ BESPIED WERD.

MOGEN WE NAAR HET STRAND, JUFFROUW? DAAR ZIJN MOOIE SCHELPEN.

10

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapfer van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert. Dan beladen Jill en Marcelle de olifant Naga en gaan zelf. 's Avonds bereiken ze het wrak, dat belegerd wordt door de intussen ook hierheen getrokken dacoits. Dick Ormond, dokter Duhamel, de bedienden en de bemanning zijn gewond, maar de dokter knapt vlug op. Als hij de gezagvoerder wil opereren, bedenken de meisjes een list om alle gewonden buiten het toestel te brengen. Jill gaat terug naar het wrak om de dacoits af te leiden.*

Toen Jill de deur had bereikt, bleef ze een moment staan met haar hand aan de revolver in haar gordel. Ze luisterde gespannen, maar hoorde de eerste seconden niets. Toen werd de metalen wand door iets aangeraakt.

Buiten knielde Boh Thauk zelf bij de deur en trachtte houvast op het gladde metaal te krijgen om de deur te kunnen openschuiven. In zijn linkerhand hield hij een zware revolver, zodat hij onmiddellijk kon schieten wanneer iemand zich zou vertonen.

Jill drukte haar oor tegen het warme metaal. Ze hoorde een hand erover glijden; ze hoorde Boh Thauk steunen van inspanning. Gedurende twee of drie minuten gebeurde er niets. De deur gleed zeer stroef, want door de hevige botsing waren de stijlen enigszins ontzet.

Opeens klonk een schurend geluid en de deur schoof anderhalve centimeter open, zodat een smalle straal licht naar binnen scheen. Daarna was het een volle minuut stil, maar het leek Jill dat de stilte uren duurde. Boh Thauk wachtte. Als dat geluid door de mensen in het vliegtuig was gehoord, zouden zij natuurlijk trachten de deur weer te sluiten. Hij hield zijn oor tegen de wand gedrukt.

Toen stak hij zijn arm omhoog. Het was een teken voor drie andere bandieten, die in het struikgewas stonden. Zij kwamen te voorschijn en staken de vlakte over. Ze zorgden er wel voor de dacoits met de geweren niet in de weg te lopen. Het was de bedoeling van Boh Thauk de schuif-

deur wijd open te duwen, waarna de drie boeven een salvo in de cabine zouden lossen om iedereen die nog tegenstand wilde bieden, onmiddellijk buiten gevecht te stellen. Jill hoorde de naderende voetstappen en ze vermoedde dat elk moment een grote aanval op het vliegtuig kon plaatshebben.

Ze greep haar revolver. Ze voelde de lichte schok toen Boh Thauk de deur weer greep. Hij deed een krachtige poging die open te schuiven, maar zijn hand gleed uit. Een kreet van woede ontsnapte hem.

Even later klonk een klik en ze zag de loop van een revolver, die in de nauwe spleet tussen deur en stijl werd gewrongen. Boh Thauk ging zijn wapen als hefboom gebruiken om de deur te openen!

Een beetje bevend — want ze had nog nooit met een revolver geschoten — bracht ze haar eigen wapen tot vlak voor dat van Boh Thauk. Onwillekeurig sloot ze haar ogen terwijl ze de trekker overhaalde.

Pang!!

Het wapen sloeg met kracht terug, zodat haar armspieren pijn deden. Het geluid werd honderdvoudig weerkaatst en ze was even verdoofd.

Opeens knipperde Jill met haar ogen tegen de heldere zonneschijn. De kogel had de rand van de deur geraakt, met het gevolg dat die wijd open gleed. Jill stond met de nog rokende revolver tegenover de bandiet, die erger geschrokken was dan het Engelse meisje.

Boh Thauk was zo geschrokken van het schot, dat hij zijn eigen wapen had laten vallen. Hij staarde doodsbang naar het meisje met de revolver. Ook de andere bendeleden waren zó verbaasd, dat ze zich niet verroerden.

Jill kwam het eerst tot bezinning. Ze sprong op zij en slaagde erin de deur weer dicht te schuiven. Op datzelfde ogenblik losten de dacoits een salvo. Een der kogels doorboorde de wand en rukte de hiel van haar rechterschoen af. De schok deed haar in het rond draaien; toen viel ze voorover op de vloer.

HOOFDSTUK IX

Dokter Duhamel schrok even op toen de schoten de stilte van de ochtend verscheurden. Hij was juist begonnen aan de operatie van de gezagvoerder. Marcelle, die tegenover hem lag geknield, hield een kookpan in haar linkerhand. In die pan lagen de instrumenten in een ontsmettende vloeistof.

De andere leden van de bemanning en de olifantedrijvers zaten en lagen in een halve cirkel. Dick Ormond was bezig zijn gebroken been te verbinden. Dokter Duhamel had het gezet en om tijd te winnen had Dick aangeboden zelf de noodzakelijke spalken te bevestigen. Het was een pijnlijk werkje en hij beet af en toe op zijn tanden om niet te kreunen.

Marcelle onderdrukte met moeite een kreet op het horen van de schoten en keek in de richting van het vliegtuig. Toen vroeg dokter Duhamel haar om een instrument. Marcelle bedwong haar tranen en reikte haar vader het glanzende, stalen werktuigje over.

Gedurende een uur was het erg stil in de kleine ruimte tussen de bomen waar dokter Duhamel opereerde. Eindelijk, toen de laatste hechting was verricht, het laatste verband was gelegd, keek hij op. Zijn gezicht was asgrauw. Het had hem veel moeite gekost de operatie te volbrengen, want zijn hoofdwond deed pijn en hij had erge koorts.

Marcelle schonk de laatste druppels

„Tracht het dus tot morgenavond vol te houden: dan komt alles in orde."

water uit een emmer in een beker en reikte hem die toe, maar hij maakte een weigerend gebaar.

„Die kornak daar heeft er meer behoefte aan dan ik," zei hij en hij wees naar een jonge Birmaan, wiens schitterende ogen verrieden dat hij hoge koorts had.

Na deze woorden ging dokter Duhamel haastig zitten. Het volgende ogenblik gleed hij achterover en verloor het bewustzijn. Marcelle keek radeloos rond. Dick Ormond sliep of was bewusteloos. Alle anderen lagen gewond en zij alleen kon hen verzorgen.

Water was thans kostbaarder dan goud. Haar keel leek verschroeid en een gevoel van angst bekroop haar. Maar juist op dat moment kwam Naga uit het struikgewas te voorschijn. De grote olifant had het touw waarmee hij aan de gebroken vleugel van het vliegtuig was gebonden, verbroken of het een draadje was en had op eigen gelegenheid een dwaaltocht ondernomen door de jungle. Hij had eerst flink gegeten en was nu op zoek naar zijn meester. Hij vond zijn weg terug tussen de bomen en stond opeens naast de halve kring van liggende mannen.

Een ogenblik staarden het Franse meisje en de Birmaanse olifant elkander aan. Marcelle begroette hem met vreugde. Het was alsof de olifant haar weer moed gaf. Ze greep een paar emmers, klom op Naga zijn nek en dreef hem naar de rivier.

Ze kwam terug met gevulde emmers en bereidde een maal van de voedselvoorraad di uit het wrak was meegenomen. Nog tweemaal haalde ze die dag water. Ze durfde niet te rusten. Zolang ze werkte, werden haar gedachten afgeleid van Jill, die óf de gevangene van de dacoits was óf nog steeds de „vesting" hield.

Maar toen de duisternis weer was gevallen, kon Marcelle de onzekerheid niet langer verdragen. Ze *moest* weten wat er met Jill was gebeurd.

In de loop van de dag had ze de hoofdwond van haar vader verbonden en had tot haar opluchting gemerkt dat de wonde niet zo ernstig was als ze had gevreesd. Zijn bezwijming was het gevolg geweest van de inspanning die de operatie hem had gekost.

Terwijl hij een paar minuten bij bewustzijn was, had ze hem te drinken gegeven. Ze had de ronde gedaan langs de gewonden in haar kleine „ziekenhuis" en waar het nodig was een verband ververst. Ze had gebloosd toen Dick Ormond haar prees.

Nadat de zon was ondergegaan en ze zich ervan had overtuigd dat voorlopig niemand haar zorgen nodig had, liep ze op Jills oom toe en zei: „Ik wil even terug naar het vliegtuig, meneer Ormond. Ik moet weten wat er met Jill is gebeurd. U begrijpt dat ik ongerust over haar ben, erg ongerust."

„Je kunt niet ongeruster zijn dan ik," antwoordde Dick Ormond ernstig. „Ik wou dat ik iets kon doen, dat ik hulp kon halen. Maar met mijn gebroken been ben ik niets waard."

„Zou u de olifant kunnen berijden?" vroeg Marcelle. „Ja? Dan stel ik voor dat u met hem naar het kamp teruggaat. Daar staat de Lander van vader, waarin u naar de dichtstbijzijnde militaire post kunt rijden om hulp van politie of soldaten te halen."

„Dat is een idee," zei Dick. „Waar is Naga?"

Marcelle liep iets verder de helling af en riep zacht: „Naga. . . Naga. . . digo lah. . . digo lah."

Ze luisterde gespannen en hoorde even later het „pruttelen" der spijsverterings-

Marcelle werd doodsbang en ze had een voorgevoel van nog meer onbekende gevaren.

organen van de olifant; ze sloop in die richting en hoorde het breken van een tak, gevolgd door het geluid van kauwen toen Naga de bladeren begon te verorberen.

Naga hoorde blijkbaar iemand naderen, want het pruttelen stopte opeens, maar nadat Marcelle nog eens zacht haar „digo lah" had laten horen, kwam de grote olifant op haar toe.

Het viel Dick Ormond niet makkelijk Naga te bestijgen, want het gespalkte been belemmerde hem in zijn bewegingen. Met de hulp van Marcelle lukte het echter en hij zat tenslotte zelfs tamelijk makkelijk.

„Luister, Marcelle," zei hij, toen hij gereed was om te vertrekken. „Tegen de ochtend kan ik pas ons kamp hebben bereikt en waarschijnlijk kost het morgen de hele dag vóór de hulp die ik haal, hier kan zijn. Tracht het dus tot morgenavond vol te houden; dan komt alles in orde. Heb je het goed begrepen?"

„Ja, meneer Ormond. En ik wens u goede reis."

Zij drukten elkander stevig de hand; Dick gaf het commando: „Lah-lah-lah," de olifant kwam in beweging en liep de helling af, in de richting van de rivier.

Het water was erg gezakt en Dick besloot door het rivierbed te gaan. Het was onwaarschijnlijk dat de dacoits die ongewone weg zouden bewaken.

Nadat hij in de duisternis was verdwenen, deed Marcelle nog een ronde langs haar patiënten. De meesten, ook haar vader, sliepen reeds.

„Ik ga terug naar het vliegtuig om te zien hoe het andere blanke meisje het maakt," zei ze tot een van de kornaks, een enigszins bejaard man, die een beetje Engels verstond. „Ik blijf niet lang weg. Wil je het mijn vader zeggen als hij wakker mocht worden?"

De man knikte en Marcelle beklom de helling, die tussen haar ziekenhuis en het wrak lag.

Onder de bomen aan de rand van de vlakte bleef ze staan en tuurde scherp voor zich uit om het vliegtuig te ontdekken. De rovers hadden nu geen vuur ontstoken aan de andere kant van het vliegtuig en alles was donker, stil, onheilspellend. Marcelle werd doodsbang en ze had een voorgevoel dat haar waarschuwde voor nog meer onbekende gevaren.

Het gevoel was zo sterk dat ze zich moest dwingen niet om te keren en terug te gaan. „Elf gewonde mannen zijn aan mijn zorg toevertrouwd," fluisterde ze, „en een van hen is mijn eigen vader. Als mij iets overkomt, is er niemand om hen te verplegen."

Het leek een goede reden om de bescherming van de bomen niet te verlaten.

Toen dacht ze aan Jill. Het Engelse meisje was vrijwillig naar het wrak van het vliegtuig teruggegaan om de dacoits te laten geloven dat iedereen zich daar nog bevond.

„Bah, wees niet laf," fluisterde ze opnieuw. Jill had een groot risico op zich genomen en nu mocht ze haar vriendin niet in de steek laten, al was het ook nog zo gevaarlijk.

Ze liep verder en betrad de open ruimte waarin het wrak lag. Bij het flauwe licht van de sterren kon ze het wrak spoedig vaag onderscheiden. Haar zenuwen waren gespannen en fijne druppeltjes zweet parelden op haar voorhoofd. Ze was bang, maar liep verder, voorzichtig stappend, opdat geen twijgjes onder haar schoenen zouden kraken.

Thans zag ze de romp duidelijker en ze bleef luisterend staan. Ze hoorde het gonzen van insekten... anders niets.

Marcelle wiste zich het zweet van haar voorhoofd en kwam dichterbij. Drie meter schuin achter haar rees een schaduw omhoog, geluidloos als een geest. Ze kwam nog dichter bij het wrak en de schaduw volgde haar.

Toen ze de romp had bereikt, legde ze haar hand op de wand en schrok. Het metaal was heet. Daarbinnen moest een oventemperatuur hebben geheerst.

„En ze had minder dan twee liter water bij zich," fluisterde Marcelle medelijdend en vergat iets van haar vrees in haar hernieuwde angst voor Jill.

Ze liep tastend langs de flank van het verongelukte vliegtuig en vond het paneel dat Dick Ormond had uitgesneden. Het was gesloten en ze drukte het langzaam, heel langzaam naar binnen.

Toen het paneel eindelijk geheel was geopend, golfde er zo'n hete luchtstroom naar buiten, dat Marcelle onwillekeurig een ogenblik achteruitdeinsde. Haar angst voor Jill werd nog groter. Als de temperatuur in de cabine thans nog zo hoog was, hoe moest die dan wel gedurende de middaguren zijn geweest, toen de zon loodrecht boven het wrak stond?

Misschien was Jill door de hitte bevangen en lag ze bewusteloos op de vloer. Misschien was haar vriendin reeds dood. Het was in dit tropische land al erg genoeg ziek te zijn. Maar het opgesloten zitten in de ovenachtige atmosfeer van het vliegtuig was meer dan verschrikkelijk.

Marcelle stak zonder te aarzelen haar hoofd en schouders in de cabine en luisterde. Maar het was volkomen stil.

„Wanneer ze dood is, zal ik 't mezelf nooit vergeven," mompelde Marcelle en stapte in het wrak. Toen liep ze behoedzaam door de duisternis en tastte naar de knop van het noodlampje. Er klonk een lichte klik; het lampje gloeide aan, maar verzwakte bijna onmiddellijk tot een flauw gele glans. De batterij was haast leeg en het licht zou waarschijnlijk over enige minuten uitgaan.

Marcelle keek om zich heen. De cabine leek veranderd. Toen ze hier het laatst was, lagen zakken en kisten vracht verward door elkander. Thans was alles netjes tegen de wand opgestapeld. Kleren, gereedschappen en touwen, die ze overal verspreid had gezien, waren opgeruimd.

... golfde er zo'n hete luchtstroom naar buiten, dat Marcelle onwillekeurig achteruitdeinsde.

„De typisch Engelse huisvrouw," fluisterde het Franse meisje. „Zelfs tijdens gevaar moet ze het huis schoonhouden. Misschien heeft ze zelfs stof afgenomen." Even kreeg ze een straaltje hoop. Maar die hoop vervloog ook meteen weer. Jill had de cabine toonbaar gemaakt, maar waar was ze nu?

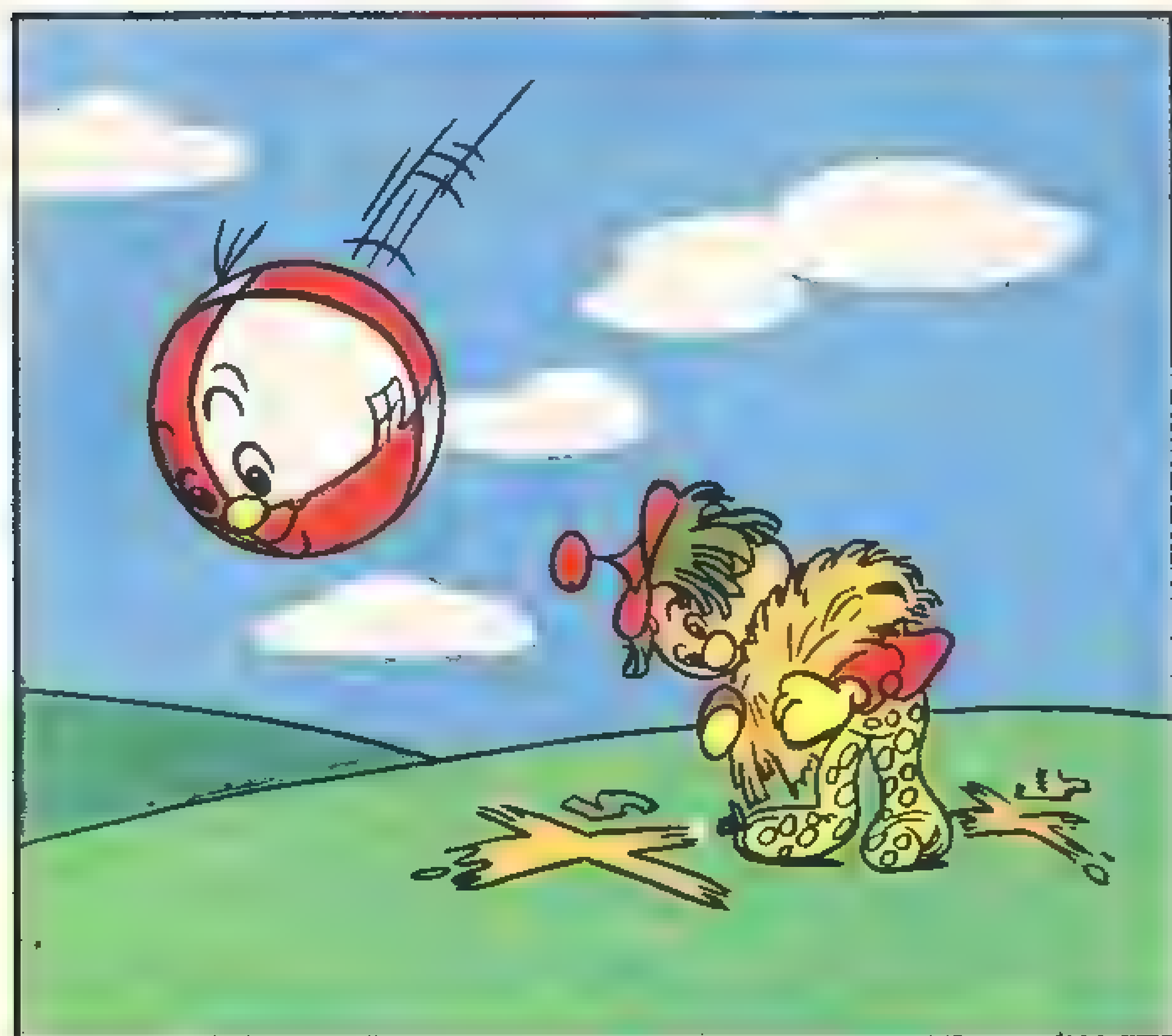
„Als ze de vlucht heeft genomen, waarom is ze dan niet naar ons gekomen?" mompelde Marcelle. „En wanneer de dacoits haar gevangen hebben genomen... waarom is de kist, die na de val van het vliegtuig nog heel was, niet opengebroken?"

Ze veegde het zweet weer van haar voorhoofd en gezicht. Het was ondraaglijk heet in het wrak en ze voelde druppels vocht langs haar rug lopen.

Plotseling klonk een flauw geluid uit de richting van het uitgesneden paneel. Marcelle verstijfde. Er was iemand buiten, iemand die misschien trachtte naar binnen te turen zonder zelf te worden gezien. Marcelle greep naar het knopje om het licht uit te draaien, maar bedacht zich op het laatste moment. De schakelaar zou bij het omdraaien een klik laten horen, waardoor haar aanwezigheid zou worden verraden. Ze hief haar hand op, schroefde het lampje uit de fitting, stak het in de zak van haar kakishirt... en wachtte.

Wordt vervolgd

SPELEND

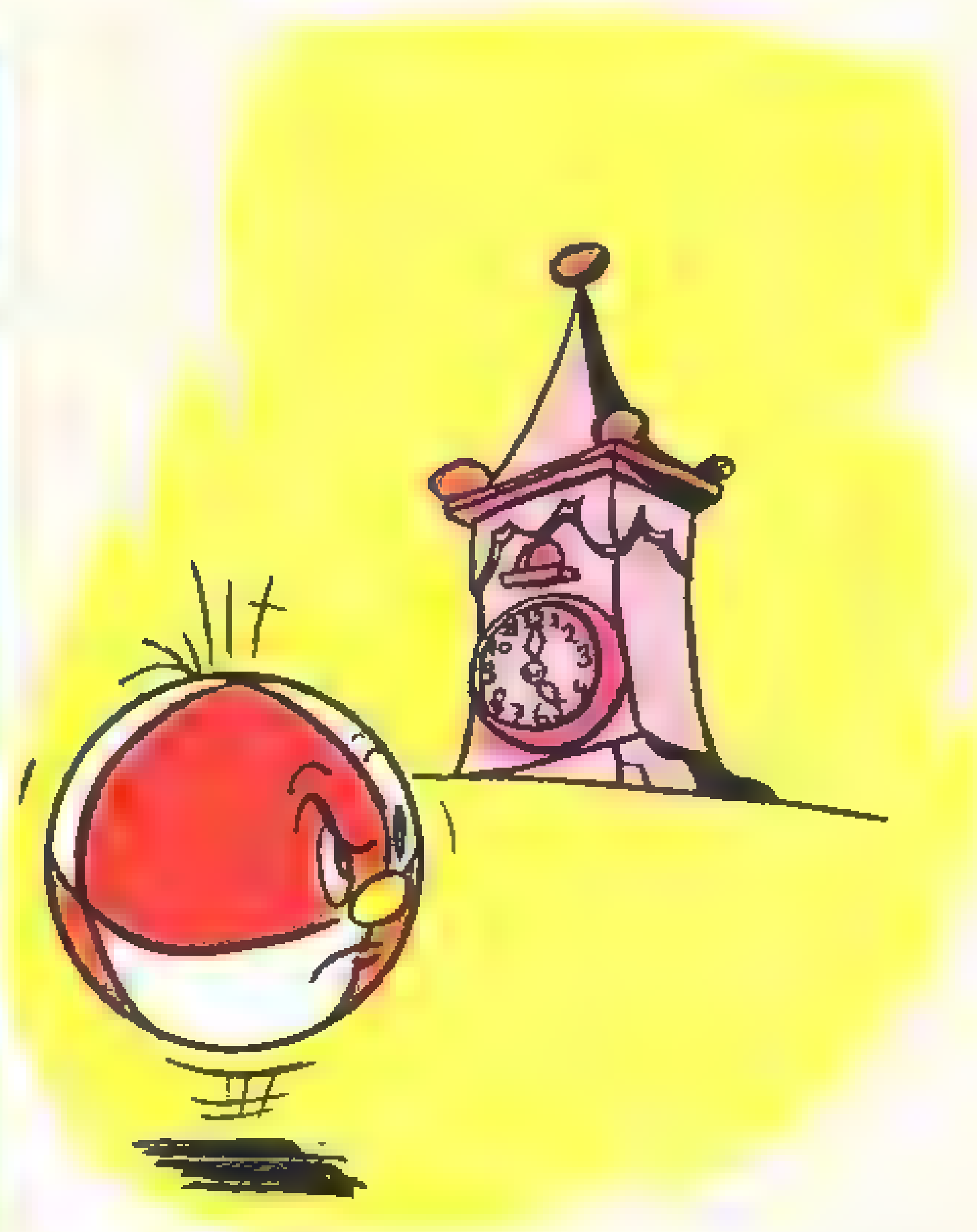
Op zekere dag had Gompie Stuitbal een nieuw spelletje uitgedacht. Hij ging op de grond liggen, haalde diep adem, nam een aanloop en maakte daarna een heel grote sprong. Op de plaats waar hij neerkwam, zette hij een kruisje in het zand. Willie Stropop keek verbaasd toe.

„Wat ben je toch aan het doen, Gompie?" vroeg Willie. „Ik ben bezig te leren vliegen," zei de stuitbal. „Ik oefen al de hele morgen en ik kom nu al veel verder dan toen ik begon." „Nou," zei Willie, „dat is geweldig, Gompie. Tussen haakjes: ik weet een plaats waar je echt kunt vliegen."

Willie wees Gompie de weg en hij zei: „Je loopt alsmaar rechtdoor tot je bij een bord komt waarop staat: Rondvluchten. Bij dat bord zul je wel iemand vinden." Gompie was meteen enthousiast voor dit plan. Hij bedankte Willie voor zijn goede raad en ging op weg naar het bord. Toen hij er aankwam stonden Wikwak de wekker, Dollie Dimpel en de soldaten Mick en Dick te wachten.

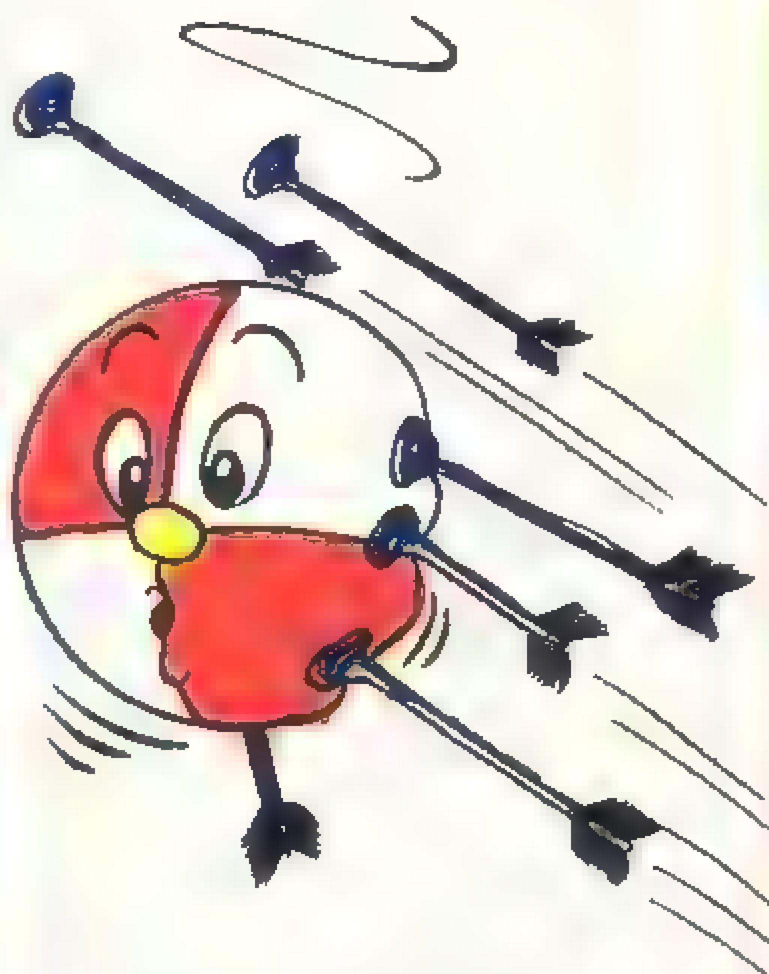
Natuurlijk moest Gompie op zijn beurt wachten, maar daar had hij geen zin in. Hij wilde meteen wegvliegen. Terwijl de tijd verstreek, stuitte hij met een boos gezicht op de grond heen en weer.

SPEELGOED

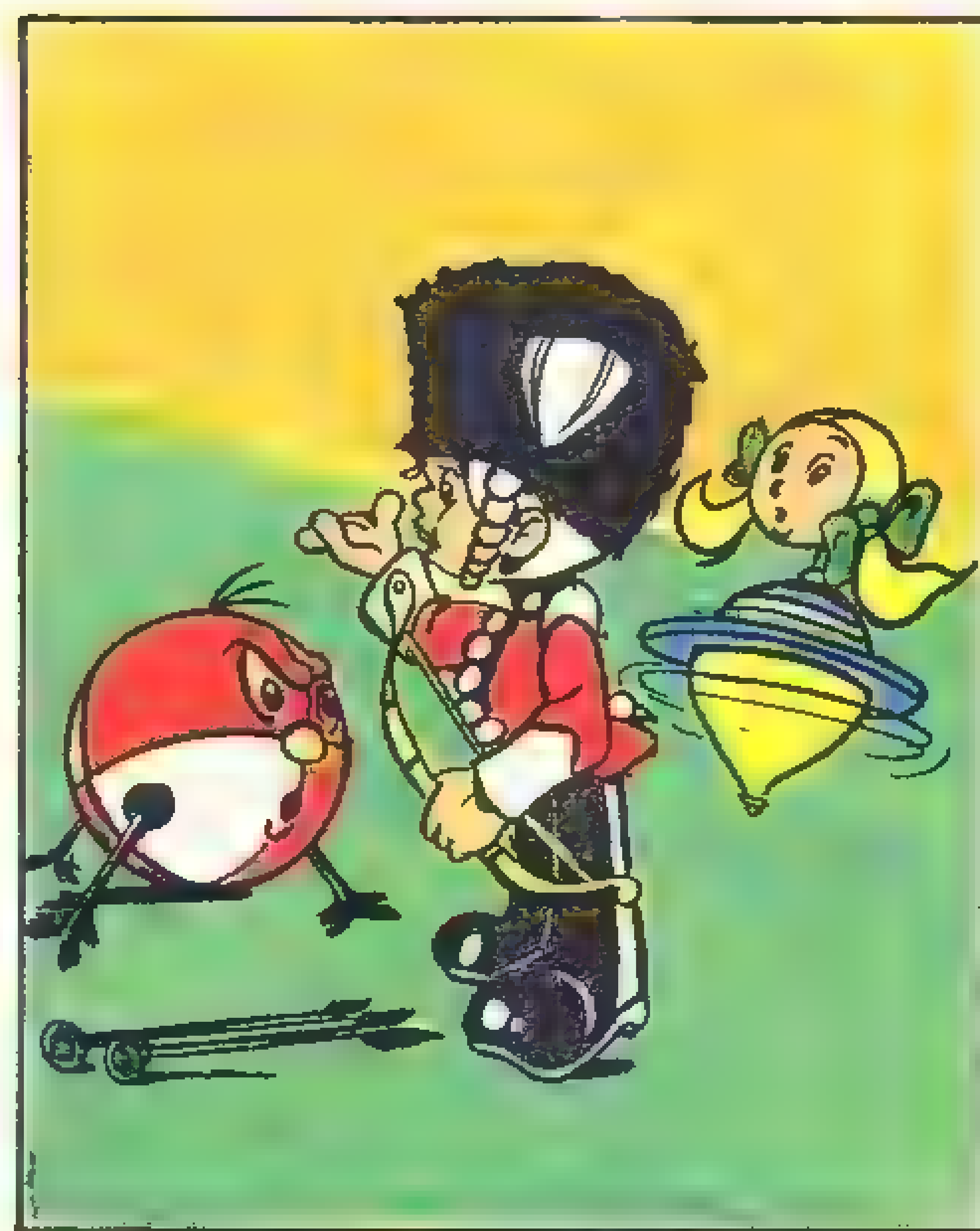

Maar tenslotte kwam hij toch aan de beurt. Wikwak zette hem in Roeffie Raket en daar gingen ze de lucht in. Maar Gompie wilde zélf vliegen en dus sprong hij even later uit de raket. Roeffie merkte niets, maar de vogels schrokken erg.

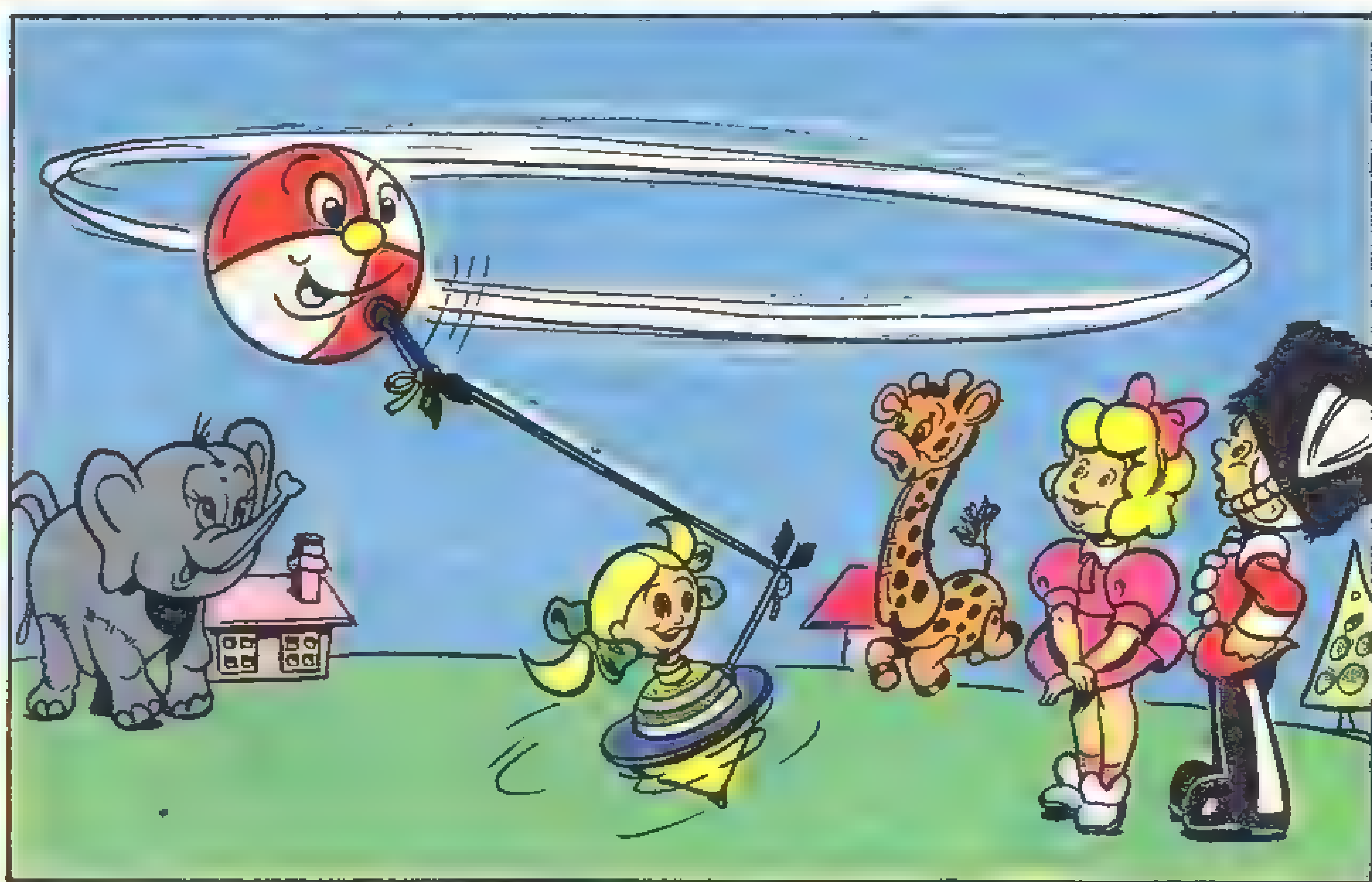
Gompie dacht dat hij nu altijd door zou kunnen blijven vliegen, maar opeens, zzt, zzt, daar vloog een aantal pijlen door de lucht en een paar ervan zogen zich aan de stuitbal vast. Wat was dat?

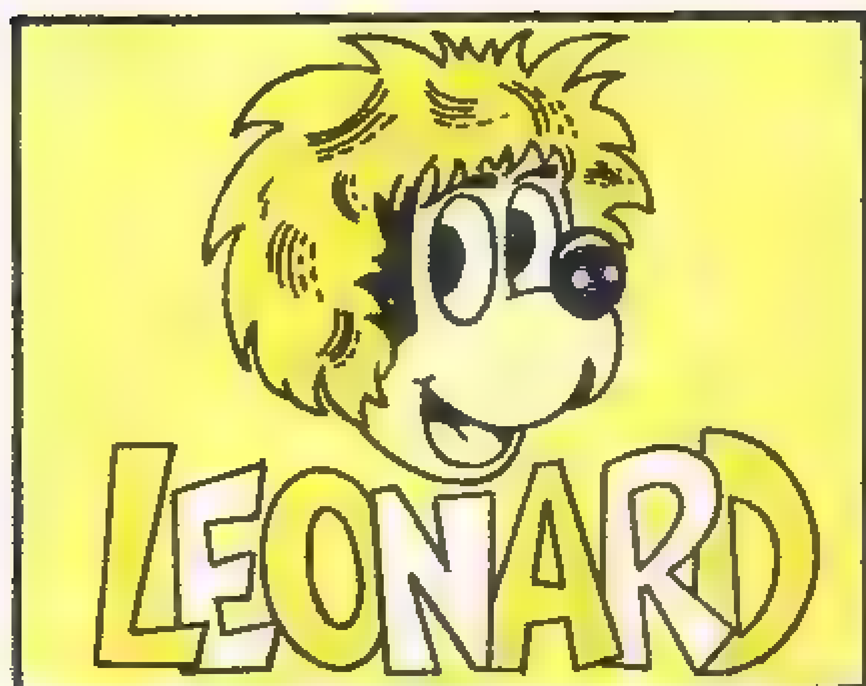
Het duurde niet lang of Gompie kwam met een plof op de aarde terecht. Wat was hij kwaad! Toen Gompie geland was, kwam Tommie op hem toe en hij was verbaasd toen hij zag dat hij de stuitbal met zijn pijlen geraakt had.

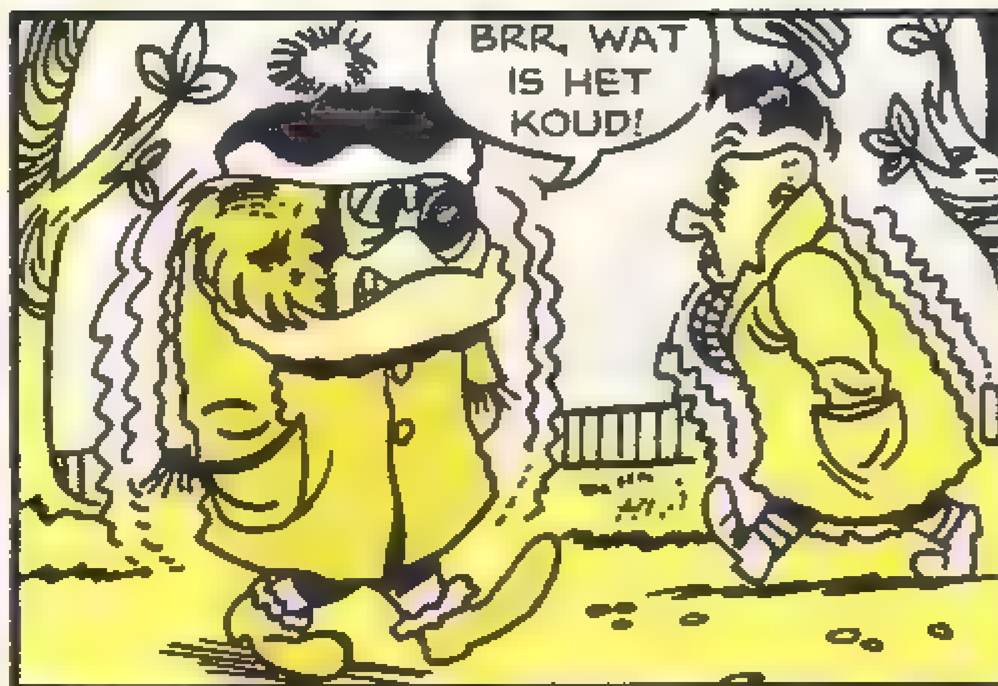

,,Neem me niet kwalijk,'' zei Tommie, ,,dat ik op je geschoten heb. Maar ik verwachtte je ook niet in de lucht.'' Toen kreeg hij een idee.

,,Als Tillie Draaitol ons wil helpen,'' lachte Tommie, ,,weet ik misschien wel een manier om te vliegen.'' En weet je wat Tommie deed? Hij bevestigde een pijl aan Gompie en één aan Tillie en maakte ze met een stuk touw aan elkaar vast. Toen Tillie begon te tollen, vloog Gompie zoemend rond, zoals je op het plaatje kunt zien. Nu vloog hij echt! En een pret dat hij had!

LEONARD

BRR, WAT IS HET KOUD!

EEN K...KOP W...WARME T...THEE, ALSTUBLIEFT!
WARME THEE

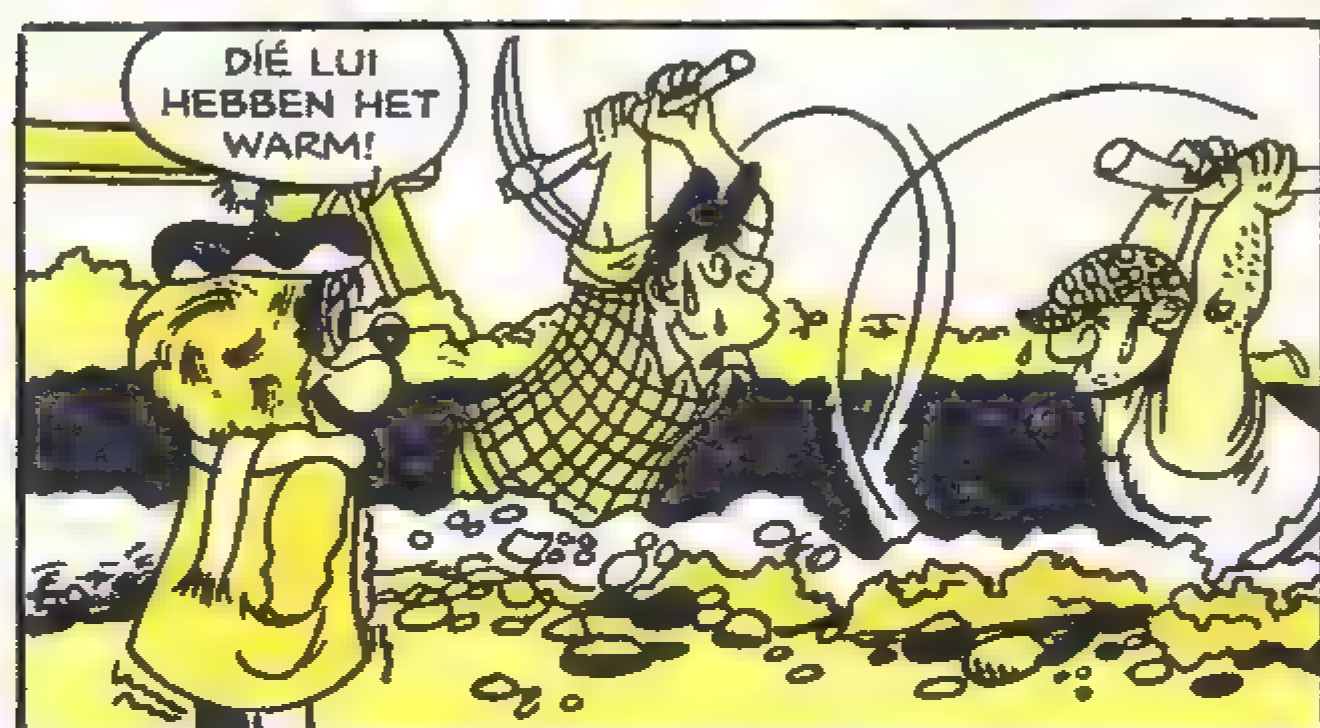

DOOR DAT HUIVEREN IS ALLES EROVER!

DIE EZEL ZAL WEL WARM ZIJN!

HÈ JA, HEERLIJK WARM!
GA JE WEG!

STA STIL! ALLES VALT VAN DE KAR!
OUD IJZER

DIÉ LUI HEBBEN HET WARM!

Arbeidsbureau
IK MOET WERK HEBBEN, WAAR IK WARM DOOR WORD!

H...HEBT U WERK VOOR ME? ZWAAR WERK LIEFST!
IK DENK DAT IK WEL IETS VOOR U WEET.
ZORG DAT JE ER BIJ KOMT

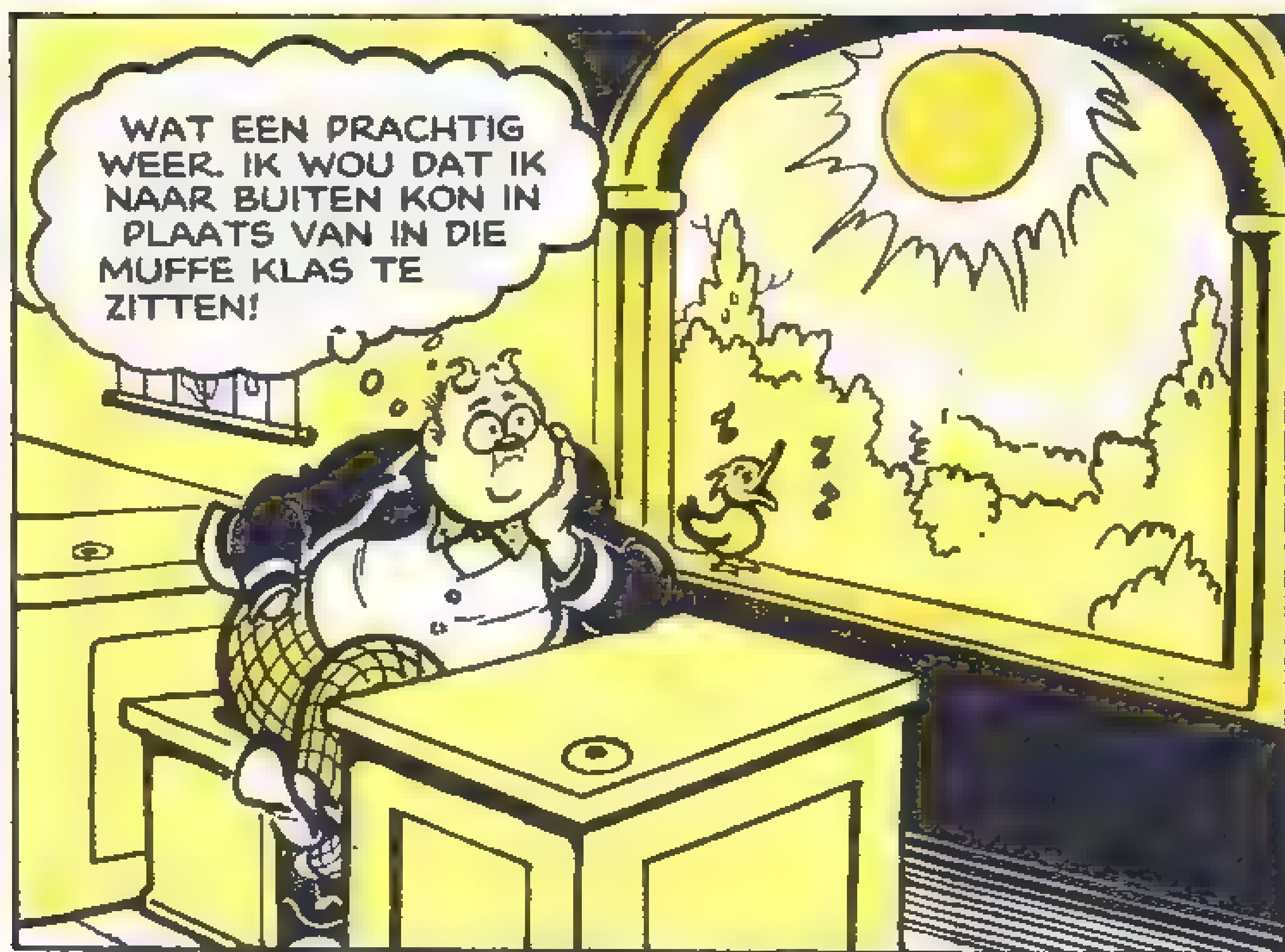

LEONARD KREEG WERK, MAAR...
IGLO IJSFABRIEK
ZO KOUD HEB IK HET NOG NOOIT GEHAD!
EET MEER VIS
H. ENGEL VISHANDEL

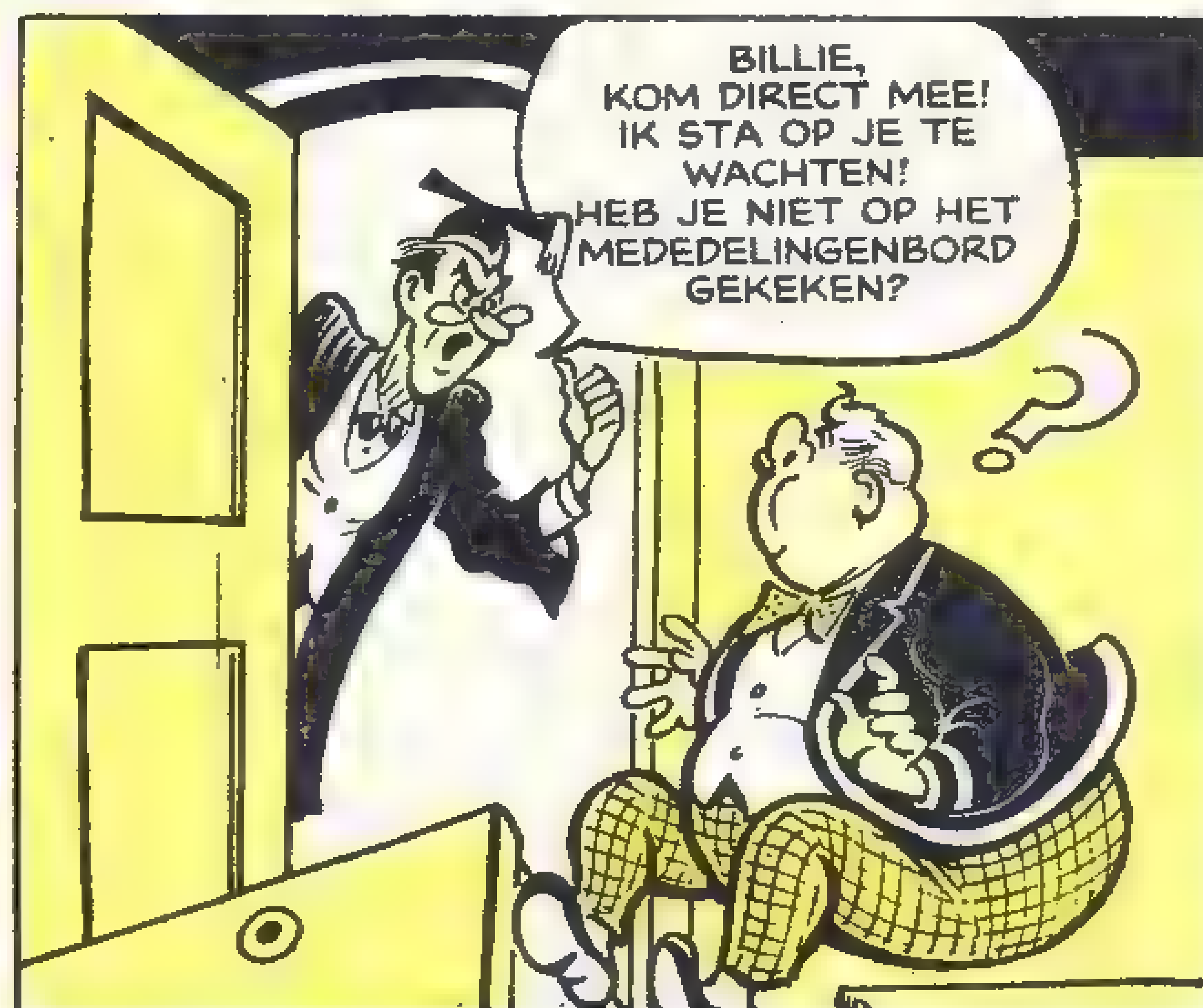
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

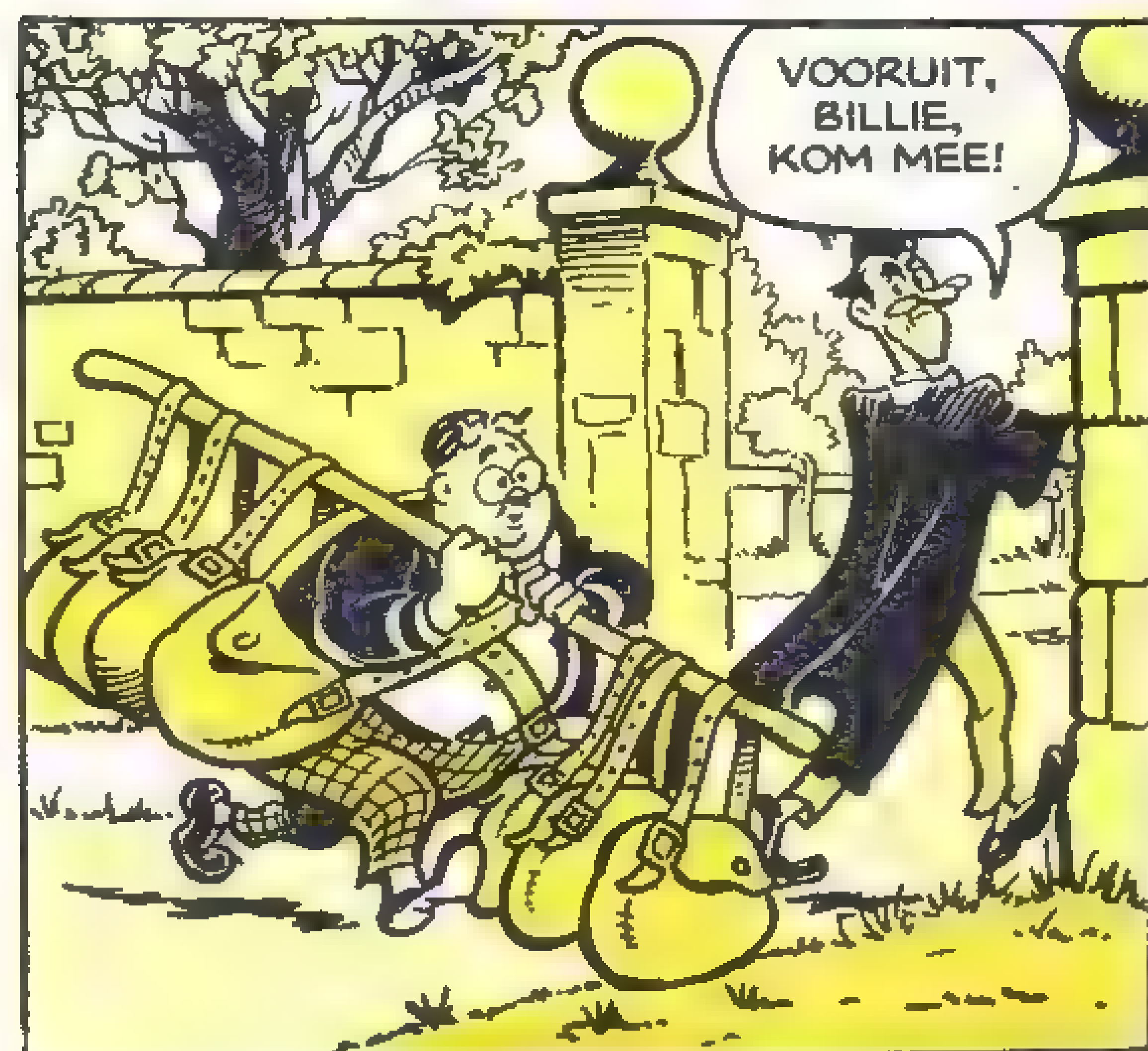

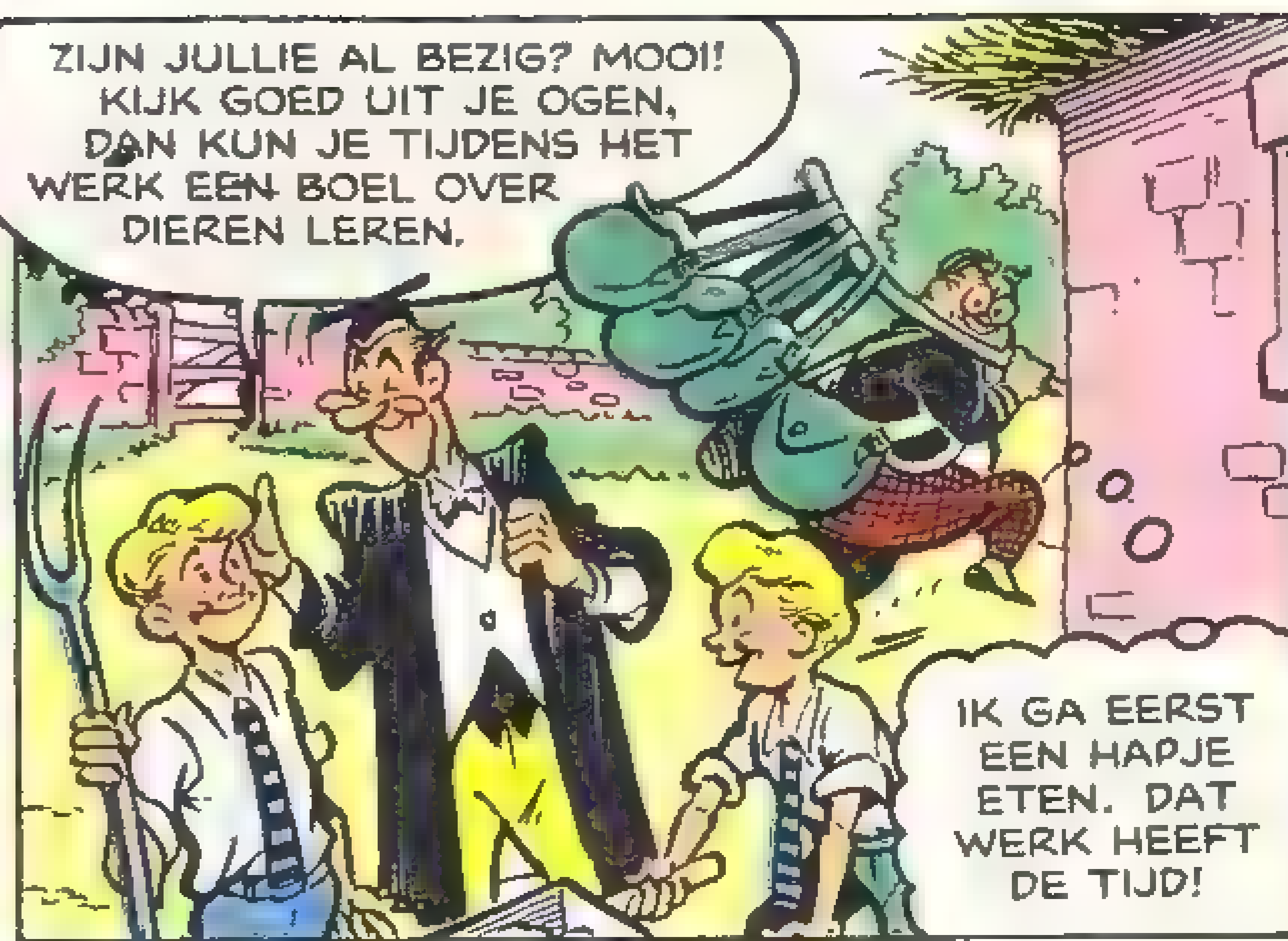

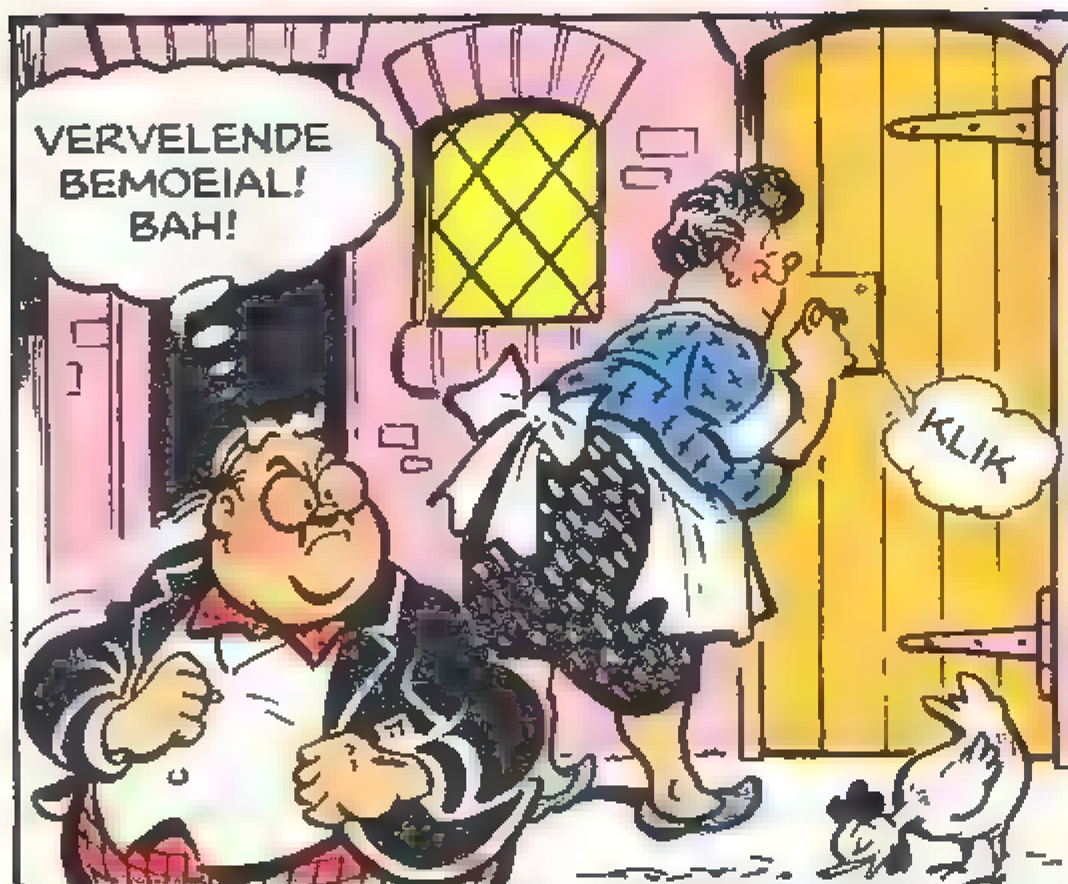

BOER BIET IS ZIEK EN WIJ GAAN HET WERK DOEN OP DE BOERDERIJ.
NEE TOCH?

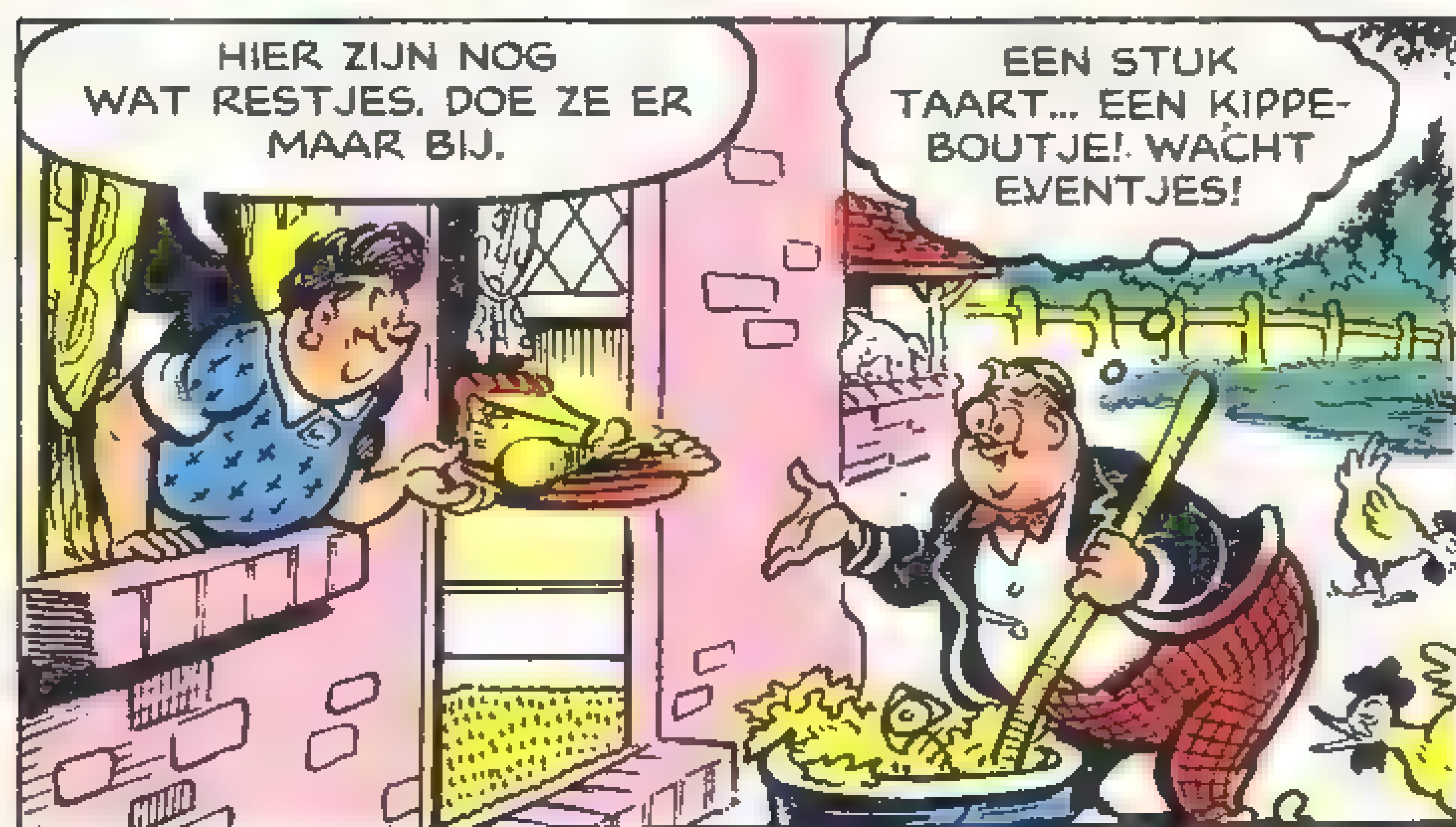

ZIJN JULLIE AL BEZIG? MOOI! KIJK GOED UIT JE OGEN, DAN KUN JE TIJDENS HET WERK EEN BOEL OVER DIEREN LEREN.
IK GA EERST EEN HAPJE ETEN. DAT WERK HEEFT DE TIJD!

MAAR BILLIE KWAM DE BOERIN TEGEN...
AH, DAAR ZIJN DE RUGZAKKEN. IK ZAL ZE VOOR JE OPBERGEN, JONGEMAN.
LIEVER NIET!

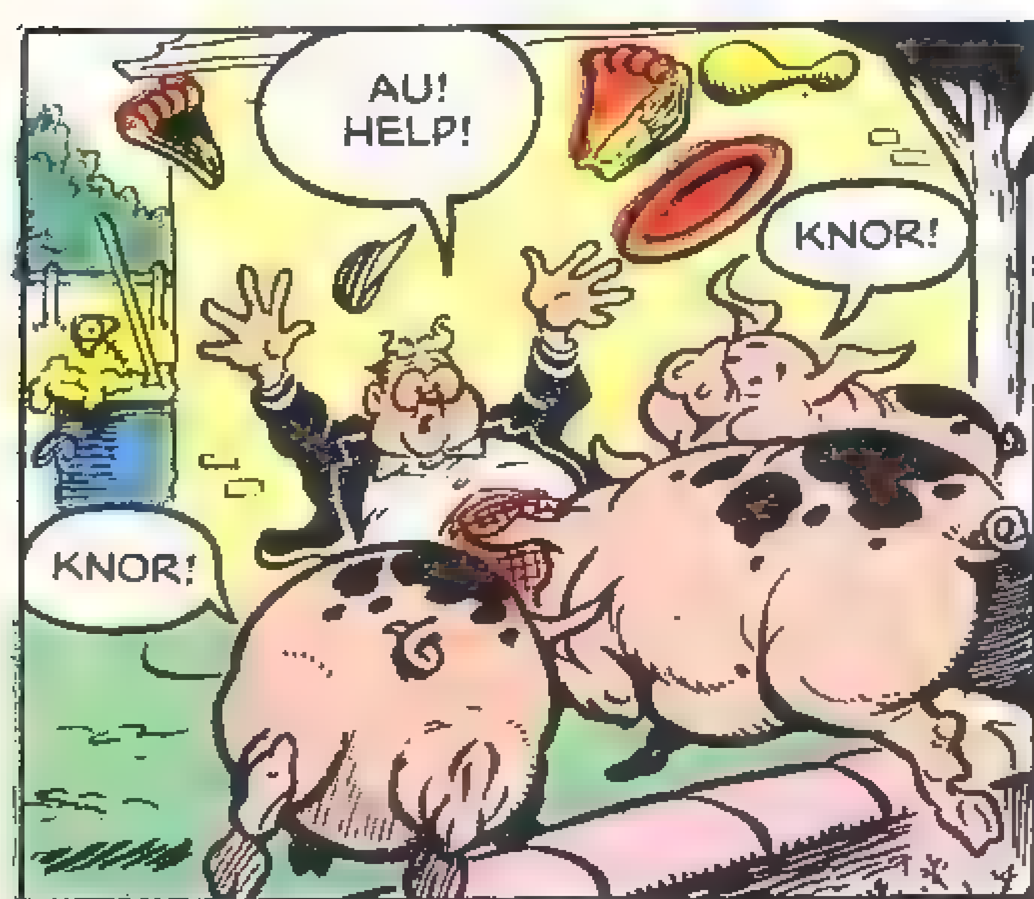

VERVELENDE BEMOEIAL! BAH!
KLIK

EN DAN ZAL IK NU EVEN WERK VOOR JE ZOEKEN. KOM MAAR MEE, DAN KUN JE HET ETEN KLAARMAKEN.
ETEN KLAAR-MAKEN? O, DAT DOE IK GRAAG, MEVROUW!

GELUKKIG. DE MEESTE MENSEN HOUDEN ER NIET VAN OM ETEN VOOR DE VARKENS KLAAR TE MAKEN.

HIER ZIJN NOG WAT RESTJES. DOE ZE ER MAAR BIJ.
EEN STUK TAART... EEN KIPPE-BOUTJE! WACHT EVENTJES!

EVEN LATER BIJ HET VARKENSHOK...
DIT AAN DE VARKENS GEVEN? NIKS, HOOR! DAT LUST IK ZELF WEL!
KNOR!

AU! HELP!
KNOR!
KNOR!

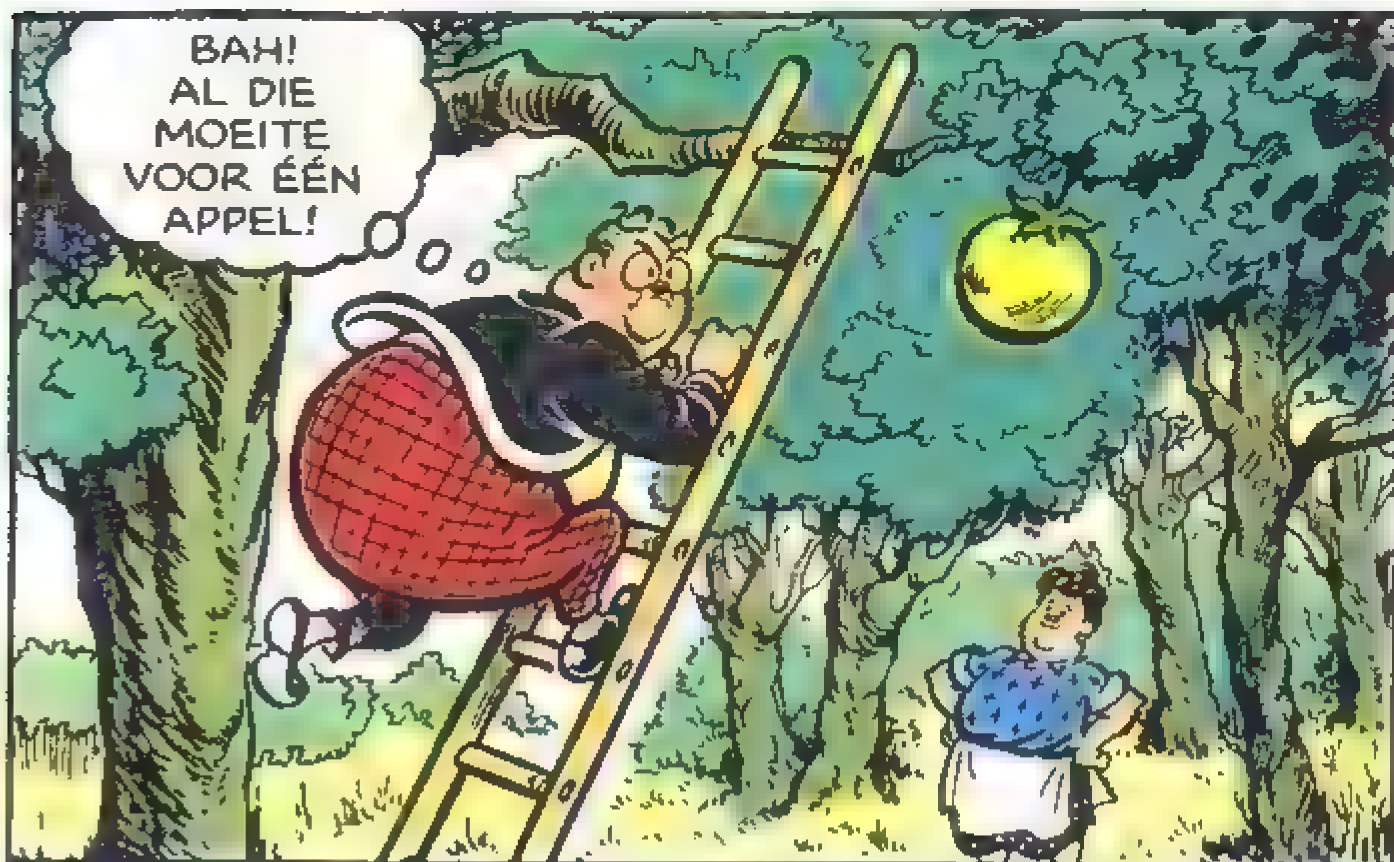

LELIJKE SCHROKKERS DIE JULLIE ZIJN!
SNUF!
SMAK!

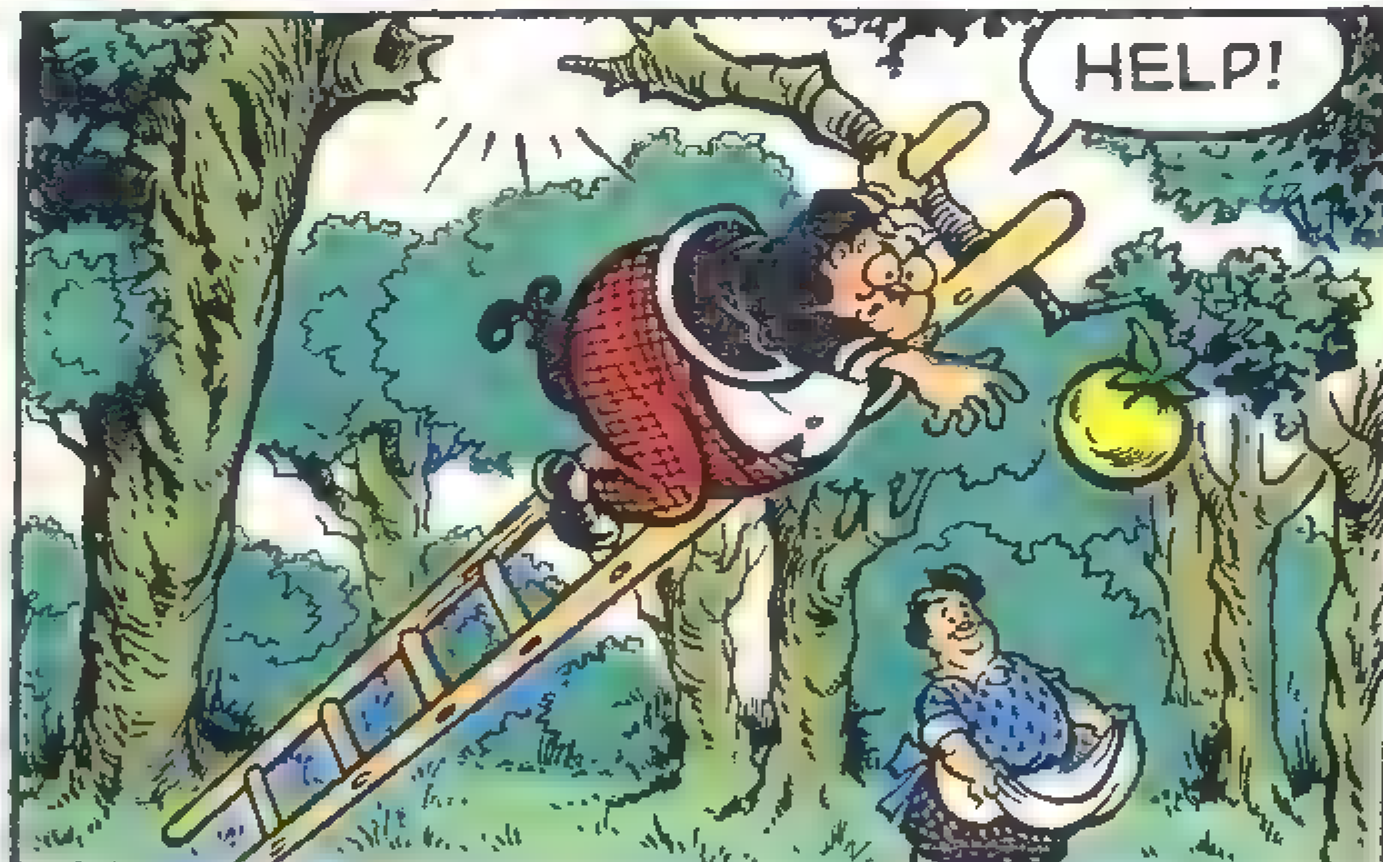

BEN JE KLAAR? MOOI! DAN KUN JE NU IETS AN-DERS GAAN DOEN!

NEEM DEZE LADDER MAAR MEE. DAN KUN JE HET LAATSTE FRUIT IN DE BOOMGAARD GAAN PLUKKEN.
O, DAT IS LEUK! DAT KUNT U AAN MIJ OVERLATEN, HOOR!

MAAR IN DE BOOMGAARD...
WAAR ZIT DAT FRUIT? IK ZIE NIKS!

DAARGINDS. HET IS DE LAATSTE APPEL. IK KON ER NIET MEER BIJ, ZIE JE.
?

BAH! AL DIE MOEITE VOOR ÉÉN APPEL!

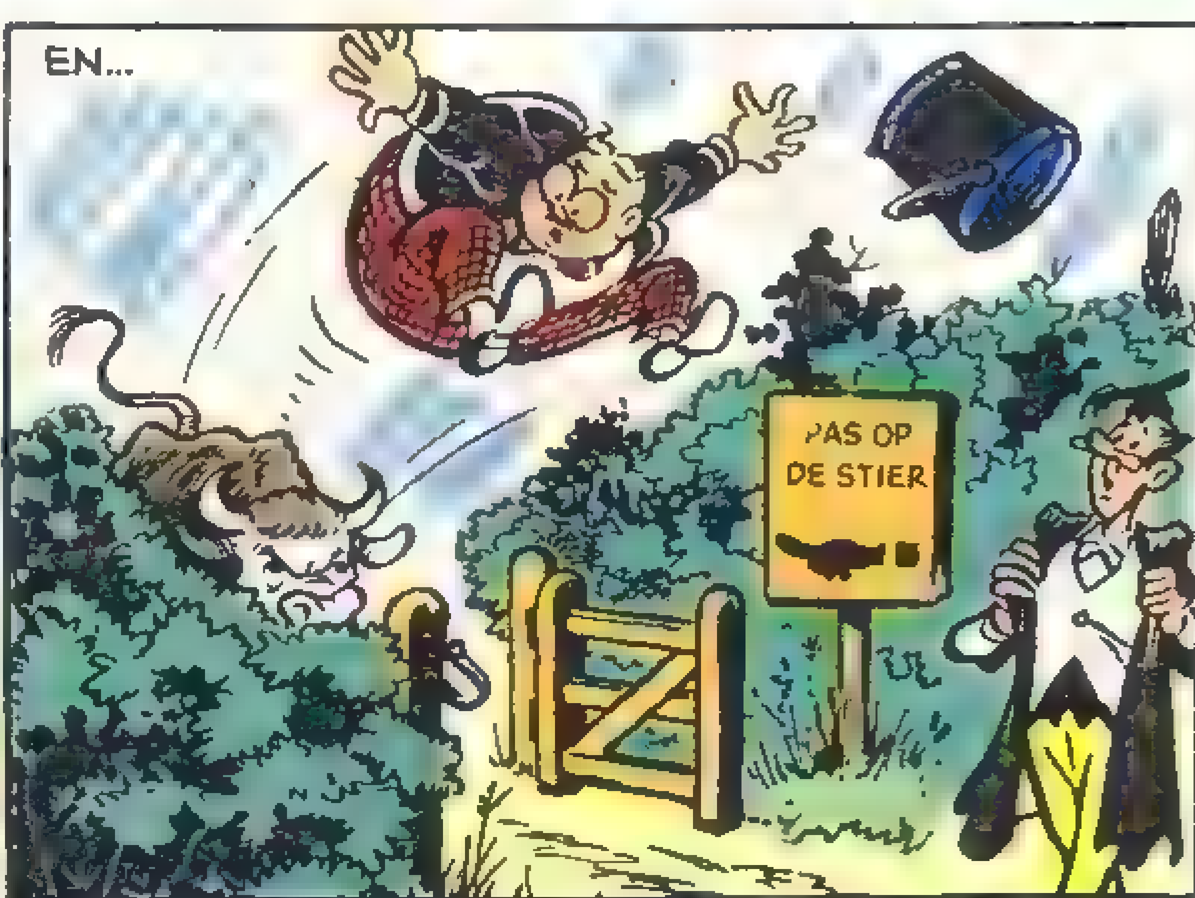

HELP!

GELUKKIG DAT IK DE APPEL NOG NET KON OPVANGEN. ANDERS WAS HIJ GEVALLEN.
EN IK DAN? IK BEN WÉL GEVALLEN!!
BONS!

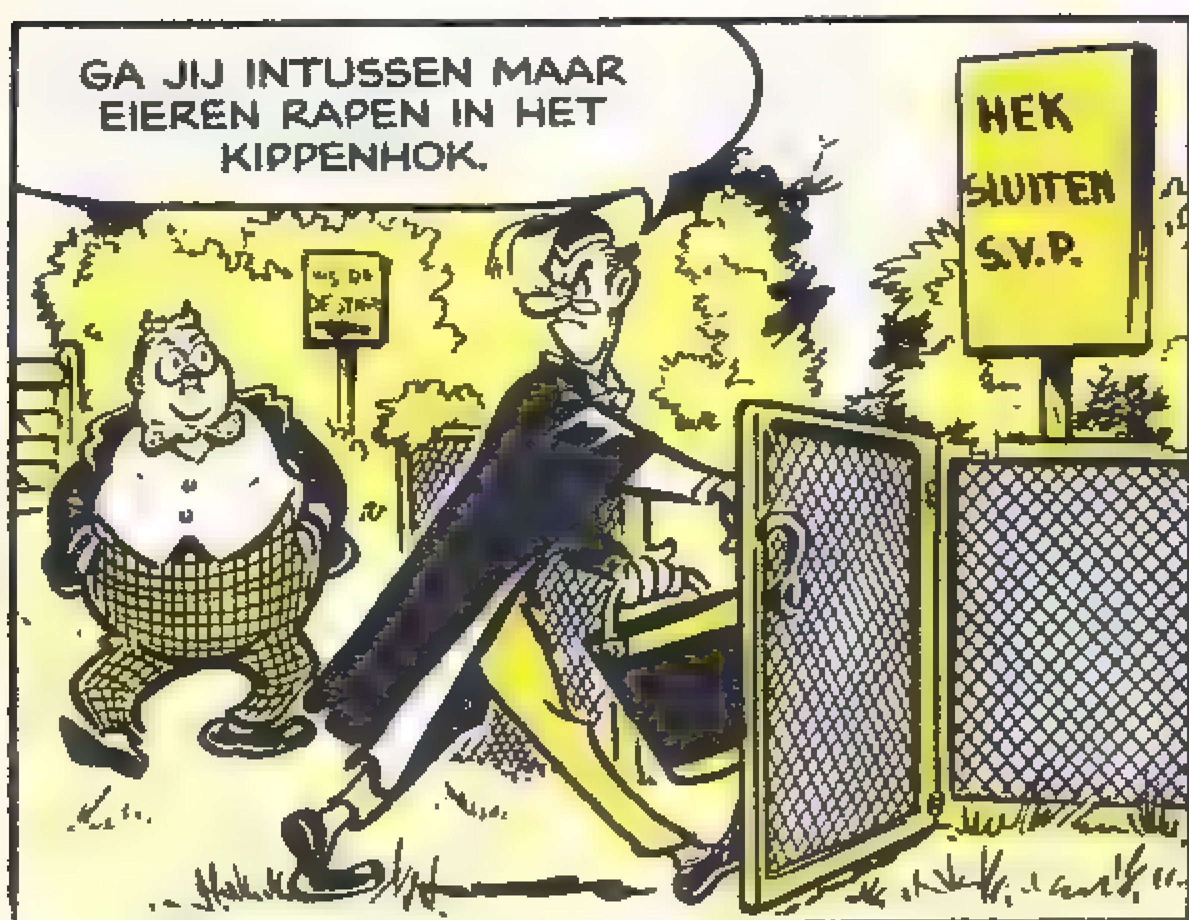

O, JIJ KUNT ER WEL TEGEN. ZOEK NU MAAR EEN EMMER OP EN GA DE KOEIEN MELKEN.

IK ZAL IN ELK GEVAL ZORGEN DAT IK WAT VERSE MELK BINNENKRIJG.

EVEN WAS ALLES STIL TOEN...
BOE!

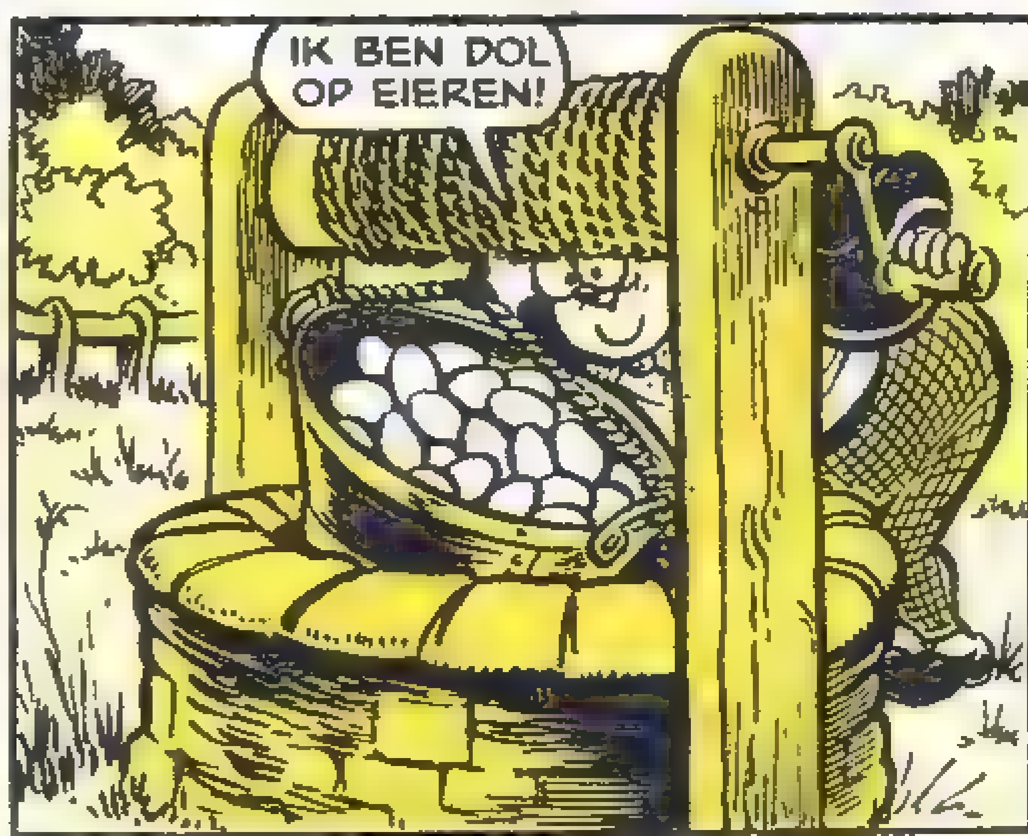

EN...
PAS OP DE STIER

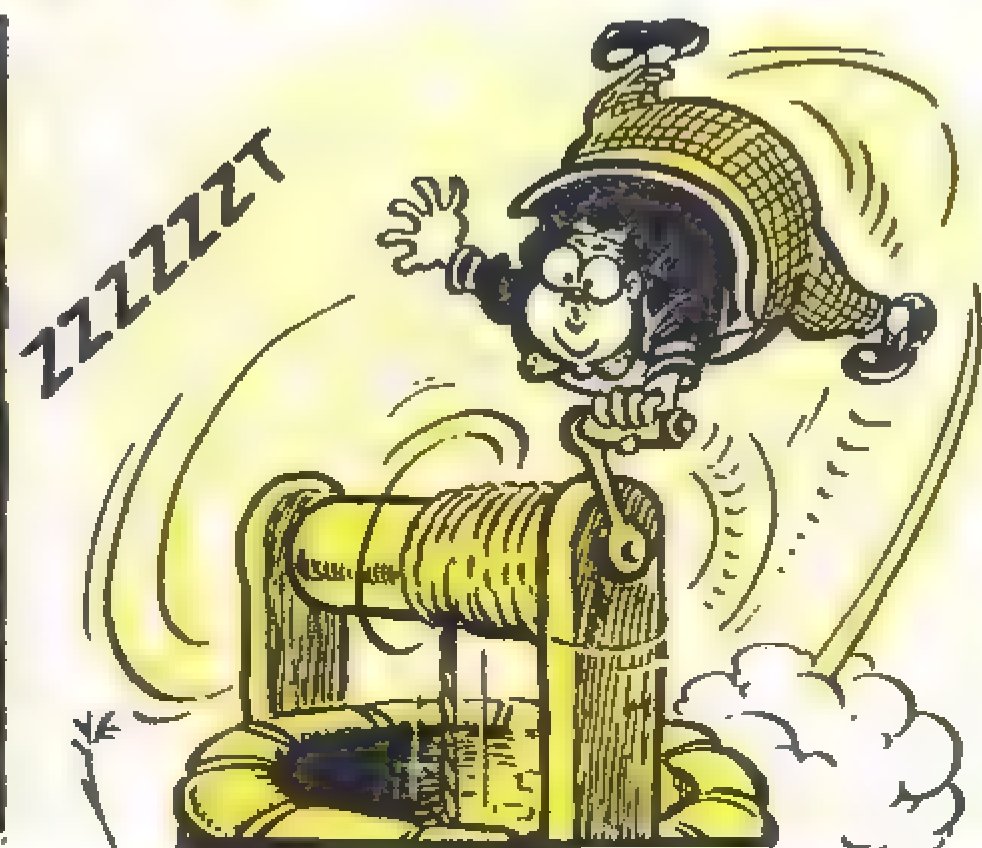

DOMKOP, JE WAS IN HET VERKEERDE WEILAND. DE KOEIEN LOPEN GINDS. IK ZAL HET ZELF WEL DOEN.
PAS OP DE STIER

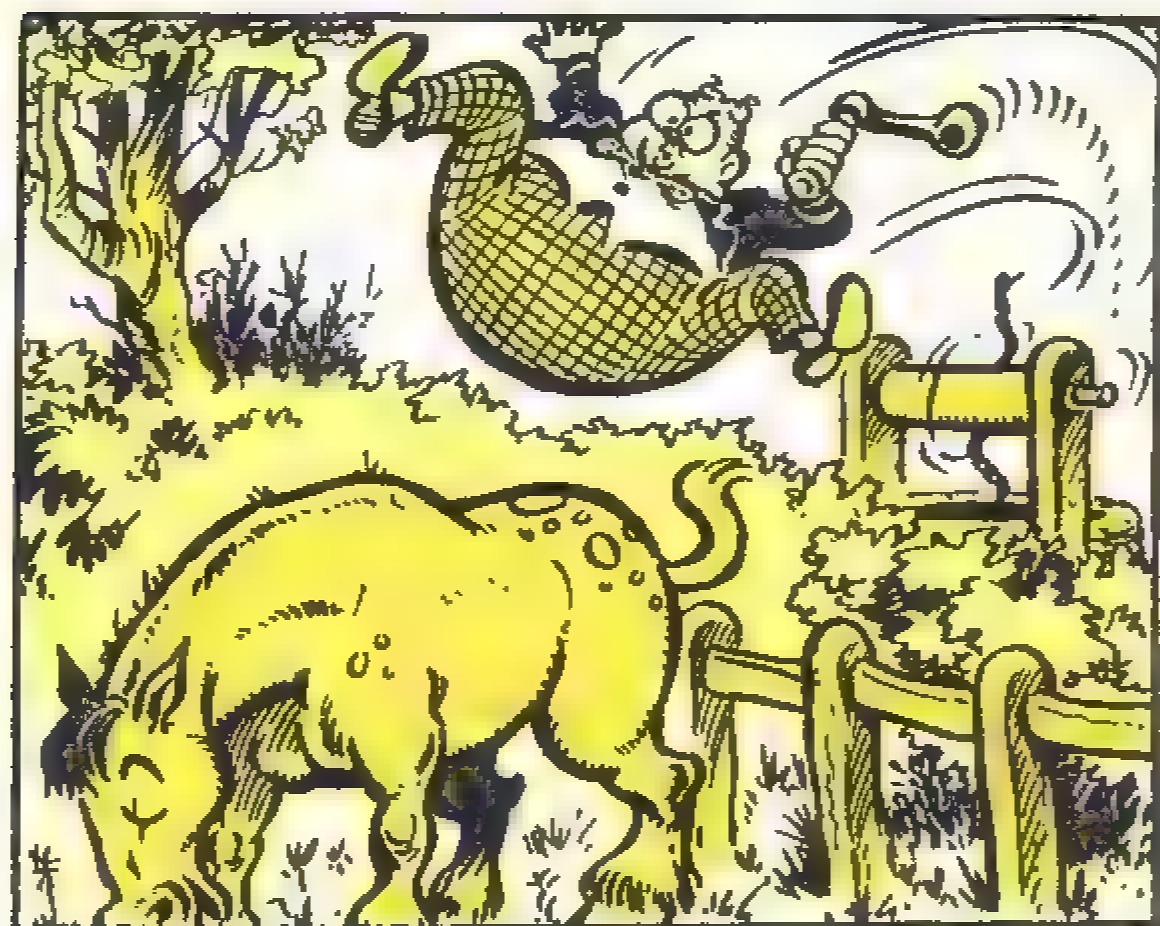

GA JIJ INTUSSEN MAAR EIEREN RAPEN IN HET KIPPENHOK.
HEK SLUITEN S.V.P.

BOE!
HEK SLUITEN S.V.P.
HM! EEN GEKOOKT EITJE ZOU WEL SMAKEN! DAAR STAAT EEN OUDE TEIL, DAT KOMT GOED UIT!

IK ZAL ER EVEN WATER OP DOEN EN DAN GA IK EEN VUURTJE MAKEN.

IK BEN DOL OP EIEREN!

ZZZZZZT

HELP!

INTUSSEN...
LIEVE HELP! DIE SUFFE SCHOOLMEESTER HEEFT DE KOEIEN LOSGELATEN!
BOE!

TOEN...
U KUNT WEL NAAR BENEDEN KOMEN, MENEER. BILLIE HEEFT ZE WEER TERUGGEDREVEN!
HA, HA! BILLIE ALS COWBOY!
TJONGE, IK HEB ALTIJD GEDACHT DAT KOEIEN ZULKE MAKKE DIEREN WAREN!

VREEMDE BEROEPEN

Dat men zijn dagelijks brood niet altijd met zijn hoofd of zijn handen hoeft te verdienen bewijst een man in Nederland. Hij is in dienst van een firma die een vloeistof in kruiken verkoopt. Wanneer de lege kruiken weer bij die firma terugkomen, moet hij nagaan of men er geen andere vloeistof in heeft bewaard, waarvan de geur onmogelijk meer verwijderd kan worden, zoals bijvoorbeeld petroleum. Het dagelijks werk van deze man bestaat uit niets anders dan uit ruiken en zijn beroep — kruikenruiker — kunnen we gerust vreemd en uniek noemen. Overigens is hij zo bedreven in dit werk, dat hij aan twee kruiken tegelijk ruikt en toch onmiddellijk merkt of er een onbruikbaar is geworden.

Er zijn nog wel meer mensen die hun salaris voornamelijk met hun neus verdienen. Zo bijvoorbeeld een paar mensen die in de Franse parfumindustrie werken. Hun taak bestaat uit het mengen van bepaalde hoeveelheden van verschillende grondstoffen en hun neus moet hun daarbij vertellen welk geurtje men door de vermenging uiteindelijk heeft verkregen.

Weer anderen voorzien in hun onderhoud door hun tong. Het zijn de koffie- en theeproevers, die door hun verfijnde smaak zorgen, dat men in deze dranken verschillende aroma's verkrijgt.

In het Engelse plaatsje Rye woont iemand, die letterlijk zijn geld met zijn tanden verdient. Hij is in dienst van een firma, die linnen prentenboeken maakt. Voordat deze prentenboeken in de handel worden gebracht, moet de man ze met zijn tanden op hun sterkte onderzoeken, omdat kleine kinderen nu eenmaal de gewoonte hebben alles in hun mond te steken.

JE MOET MAAR BOFFEN...

Ongelooflijk veel geluk had de Engelsman Douglas Mackenzie, die zich eens te voet van Londen naar Madras in Zuid-India begaf. Tijdens deze reis bood een voerman aan hem mee te nemen, zodat hij tenminste een deel van de afstand kon rijden. Helaas deed die voerman dat niet uit menslievendheid; het was hem begonnen om het geld van de reiziger. In een eenzame streek stopte hij en sprong van zijn wagen om zich van een grote steen te voorzien, waarmee hij de Engelsman van het leven wilde beroven. Maar toen hij de steen opraapte, schoot er een cobra (brilslang) van onder te voorschijn, die zijn giftanden in de arm van de voerman sloeg. Hij kon zijn wagen niet meer bereiken en bekende stervend zijn boosaardig plan. . .

20

Olivier lijdt schipbreuk

door David Scott Daniell *met tekeningen van H. J. Giesen*

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Ze sluipen een herberg binnen, waar even later sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelse heren arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij luistert een gesprek af dat zij voeren met een Franse kapitein en waarbij zij de plannen van de Engelse legerleiding verraden. De kinderen zetten een wiel van hun koets los, waardoor deze de volgende morgen verongelukt. In de koets bevinden zich ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. De spionnen vluchten en de twee militairen vermommen zich met behulp van kleren en paspoorten uit de koets.*

Opnieuw maakten de beide Engelsen een buiging. Sergeant Trott haalde zijn paspoort voor de dag om het aan de officier te overhandigen.

„Hier zijn onze papieren," zei hij.

De kolonel maakte een nonchalant maar hoffelijk gebaar.

„Laat u maar, mijnheer. Generaal Vallence heeft me alles over u verteld. Hij heeft me opgedragen u met deze afdeling tegemoet te rijden om u naar zijn hoofdkwartier te vergezellen. De keus van dit plezierige uitstapje viel op mij, omdat ik me met het Engels behoorlijk kan redden, ziet u? Het zal me een voorrecht zijn al het mogelijke voor u te doen. Maar voor we verder gaan, ik zie dat u pech hebt met uw rijtuig, hè?"

„Inderdaad, kolonel, er is een wiel afgelopen."

„Die vlegels van postiljons zijn zo overstuur geraakt, dat ze de benen hebben genomen," voegde soldaat Pilchard eraan toe, terwijl hij een snuifje nam.

„Tja," zei de sergeant, „u moet het ons dus maar niet kwalijk nemen dat we zo'n berooide indruk maken. Gelukkig hebben we onze bedienden nog!"

Bij het horen van deze woorden deden Pollie en Olivier een stap naar voren en maakten een diepe buiging.

„Gelukkig dan maar dat ik u zo vlug

heb gevonden," zei de kolonel. ,,Een ogenblik. Ik zal zien wat ik voor u kan doen."

Hij draaide zich om en praatte in rad Frans een tijdje tegen een van zijn officieren. Even later klonk er een bevel, waarop vier cavaleristen van hun paarden stapten en de dieren bij de teugel naar het gezelschap leidden

,,Ziezo, mijne heren, we zullen deze manschappen hier bij uw koets achterlaten. Ze gaan op zoek naar een wagenmaker, zorgen dat het rijtuig wordt gerepareerd, vorderen een paar paarden en komen ons dan zo spoedig mogelijk achterna. Ondertussen kunt u met uw bedienden van hun paarden gebruik maken."

,,Heel attent van u, kolonel," zei soldaat Pilchard, terwijl de sergeant de grote en nogal driftige paarden met een achterdochtige blik opnam. De kolonel liet zijn paard keren en schreeuwde zijn troep op luide toon een paar bevelen toe, waarop de soldaten rechtsomkeert maakten.

,,Pharao! Olivier!" zei de sergeant zenuwachtig. ,,Help mij eens een handje. In de rijkunst heb ik het nooit erg ver gebracht. Met zo'n nauwe broek en op zo'n groot beest wordt het moeilijker dan ooit!"

Ze hesen de sergeant in het zadel en Pollie overhandigde haar vader de teugels

,,Kijk toch een beetje deftiger," fluisterde ze dringend. ,,Vergeet toch niet dat u een sjieke mijnheer bent!"

Sergeant Trott deed zijn best. Onderwijl bestegen ook de anderen hun rijdieren. Daarna passeerden ze de troep soldaten om zich bij de kolonel te voegen, die zich inmiddels aan het hoofd van de kolonne had opgesteld.

Een ogenblik later had de afdeling zich weer in beweging gezet om de smalle, steile weg in zuidelijke richting te volgen.

De sergeant en zijn metgezel reden elk aan een kant van kolonel d'Armagnac. Pollie en Olivier volgden op gepaste afstand.

,,De generaal heeft zijn hoofdkwartier in Palmi," legde de kolonel uit. ,,We kunnen er over drie uur zijn."

,,Arme vader!" fluisterde Pollie Olivier toe. ,,Stel je voor! Drie uur op zo'n brede paarderug!"

De sergeant deed vertwijfelde pogingen om niet te laten merken hoe ongemakkelijk hij het had. Soldaat Pilchard echter speelde zijn rol met groot plezier. Hij zat kaarsrecht in het zadel en hield voortdurend zijn wenkbrauwen opgetrokken alsof hij zich ergerde aan de een of andere vieze geur. Wie niet beter wist, zou denken dat hij zijn hele leven een dure lakense jas met zilveren knopen en een zijden das had gedragen.

,,We hadden het slechter kunnen treffen," zei de Fransman op een gegeven ogenblik. ,,Vanavond houdt de generaal juist een grote ontvangst in Palmi. Na afloop is er een schitterend bal. Ik kan u verzekeren dat we daar de sjiekste lieden zullen tegenkomen die er in dit deel van Italië te vinden zijn."

Sergeant Trott wierp soldaat Pilchard stiekem een verschrikte blik toe en schudde zijn hoofd.

,,Ja, dat treft mooi, kolonel," zei soldaat Pilchard. ,,Maar weet u wat het geval is? Voor zo'n gelegenheid zijn mijn vriend en ik toch echt niet gekleed. We hebben op het ogenblik niets anders bij ons dan ons reiskostuum, ziet u? De hele rest zit nog in de koets."

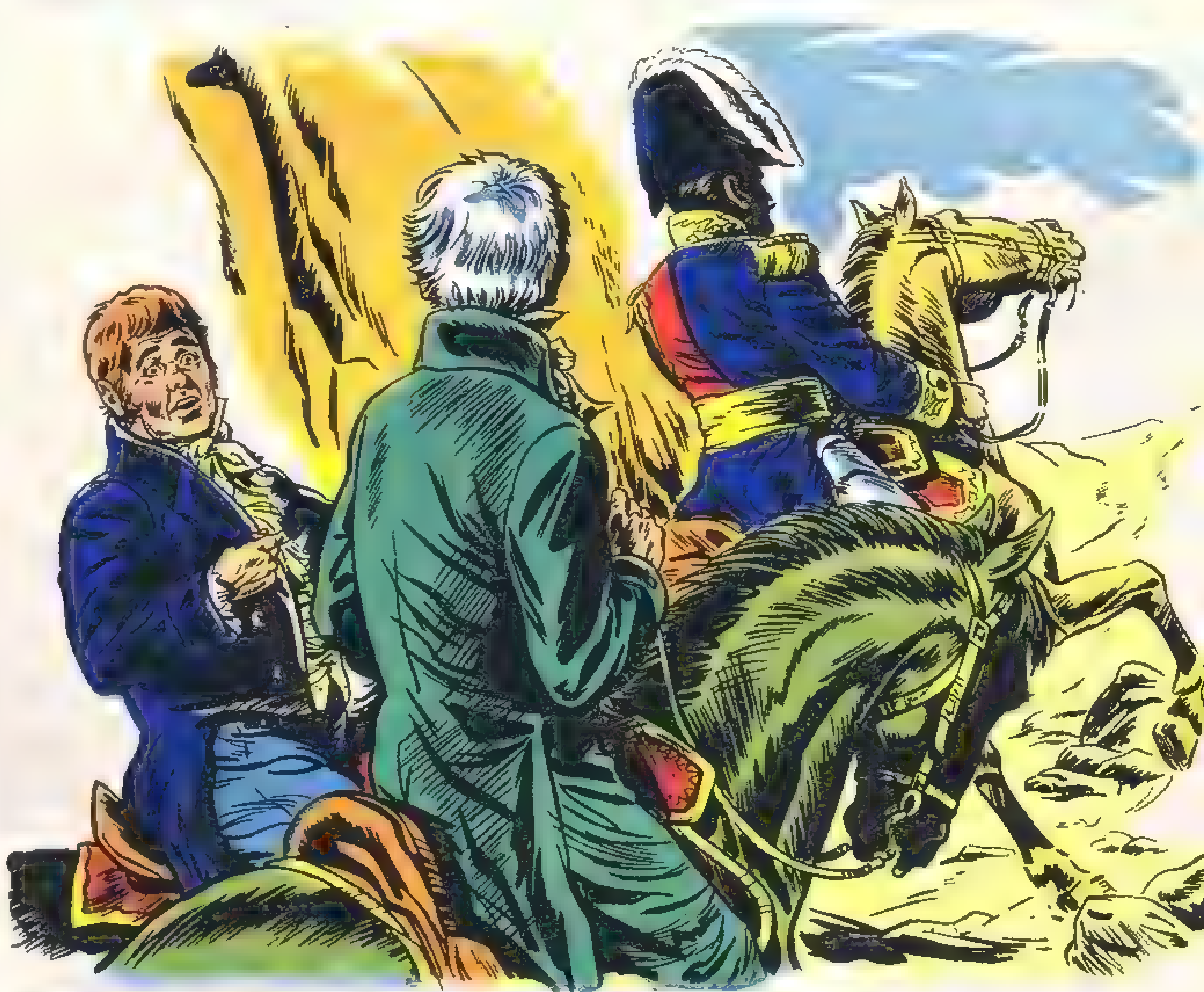
,,O, dat doet er niet toe," antwoordde de Fransman geruststellend. ,,De meeste gasten zijn militairen en die komen toch allemaal in uniform. U kunt erop rekenen dat het een heerlijk avondje wordt. Mooie muziek, lekker eten, verrukkelijke wijn, alles wat u maar wilt."

,,Vanmorgen heb ik kapitein Leclos nog gesproken," ging kolonel d'Armagnac voort. ,,Met de inlichtingen die u hem gisteravond hebt gegeven over de landing van generaal Stuart, waren ze op het hoofdkwartier bijzonder in hun nopjes. Er is onmiddellijk bevel gegeven om een paar bataljons naar Maida over te brengen. We zullen die Engelsen weleens fijn te grazen nemen."

,,Inderdaad?" vroeg soldaat Pilchard bedrukt, terwijl sergeant Trott er met een rood hoofd het zwijgen toe deed.

,,Geen twijfel aan! Generaal Stuart heeft immers maar één regiment bij zich? Het honderdelfde, hè? Het zal ons niet moeilijk vallen dat stelletje tot de laatste man gevangen te nemen."

Dat was te veel voor de arme sergeant. Hij stond op het punt om in woede uit te barsten. Pas op het laatste ogenblik greep

Sergeant Trott wierp soldaat Pilchard een verschrikte blik toe en schudde zijn hoofd.

,,Het zou inderdaad wel leuk zijn weer eens wat mensen van onze eigen stand te ontmoeten," zei soldaat Pilchard. ,,Mijn vriend en ik kennen de uitgaande wereld op ons duimpje. Waar of niet, Heytorp?"

,,Zeer zeker, Farcar," zei sergeant Trott. ,,We komen herhaaldelijk aan het hof. En de prins van Wales bijvoorbeeld is een van onze beste vrienden."

,,Dat is niet mis!" zei de Fransman verrast.

,,Lieve help!" fluisterde Pollie haar neef toe, ,,dat vader toch ook altijd zo vreselijk moet overdrijven. . ."

hij zijn zijden zakdoek om er zijn gezicht in te verbergen. De kolonel keek hem over zijn schouder lichtelijk verwonderd aan.

,,Wat nu, Heytorp?" vroeg soldaat Pilchard belangstellend. ,,Heb je een vlieg in je keel gekregen?"

Sergeant Trott knikte en de Fransman zette zijn relaas voort over de aanval waaraan het Engelse regiment zou komen bloot te staan.

,,We stellen onze troepen in een hinderlaag op, ziet u? We laten de Britten rustig landen en wachten tot ze ver genoeg van het strand verwijderd zijn. Daarna

vallen we ze van drie kanten tegelijk aan. Van achteren, van voren en in de flank. En dat zonder enige waarschuwing."

,,U schijnt er nogal zeker van te zijn, kolonel," zei Pilchard, ,,dat dat honderdelfde regiment zo maar in de val loopt!"

,,Dat ben ik inderdaad," luidde het antwoord. ,,Er is niemand die kans krijgt om te ontsnappen. Engelse soldaten zijn hele vechtersbazen, daar niet van. Maar ze kunnen in dergelijke omstandigheden toch in de verste verte niet tegen mijn landgenoten op!"

Sergeant Trott ontplofte bijna van woede. Met een vuurrood gezicht zat hij strak voor zich uit te kijken. Het leek soldaat Pilchard daarom maar beter over iets anders te gaan praten.

Hij begon de kolonel voorzichtig uit te horen over de opstelling van de Franse troepen in Italië. De officier ging er gretig op in en de soldaat knoopte de nieuwtjes die hij op deze manier te horen kreeg, stevig in zijn oor. Ze zouden zijn meerderen goed van pas komen als hij er tijdig in mocht slagen zich weer bij zijn regiment te voegen!

,,Pollie," zei Olivier, nadat hij zijn paard een beetje had ingehouden om te voorkomen dat de Franse kolonel zijn woorden zou opvangen, ,,Pollie als we nu de echte spionnen eens tegen het lijf lopen? Ze zijn deze kant uit gevlucht!"

,,Ja, daar zeg je zo iets. Maar wij hebben gelukkig de passen. Er zal wel niets anders opzitten dan dat vader die andere twee brutaalweg voor oplichters uitmaakt."

,,Ik moet nog zien dat hij dat klaarspeelt," zei Olivier.

,,Ik ook," antwoordde Pollie. ,,Als we nu maar niet weer opnieuw in moeilijkheden raken. Ik mag er niet aan denken, wat er gebeurt als ze vlugger in Palmi zijn dan wij. Dan vertellen ze de Franse generaal van a tot z wat hun is overkomen. En dan hebben wij geen schijn van kans meer. We moeten er maar het beste van hopen."

,,Het gaat anders net zo mooi, hè?" merkte Olivier op.

,,Het kan wel meevallen. Laten we maar afwachten."

Zonder oponthoud werd de tocht voortgezet. Nu en dan passeerde de troep een dorpje of een Franse legerplaats en de afstand die hen van Maida scheidde, werd kleiner en kleiner.

Wat ze niet konden weten was, dat inmiddels de echte spionnen grote tegenslag hadden gehad. Onderweg waren ze aangehouden door een Franse officier en op staande voet gearresteerd. Ze konden natuurlijk op geen enkele manier bewijzen dat ze inderdaad de heren Heytorp en Farcar waren.

Al hun protesten ten spijt werden ze in de kamer van een boerderij opgesloten, terwijl er een snelle koerier naar het hoofdkwartier werd gestuurd om rapport uit te brengen. De spionnen op hun beurt hadden er geen flauw benul van dat kolonel d'Armagnac hun tijdelijke gevangenis op korte afstand voorbijreed in gezelschap van de beide soldaten, die het hun op de bergpas zo moeilijk hadden gemaakt. . .

Een tijdje later liet de kolonel zijn afdeling halt houden aan de rand van een dorpje. Hij verwijderde zich enkele ogenblikken om overleg te gaan plegen met een paar van zijn officieren.

,,Heb je ooit van zo'n duivels plan gehoord?" brieste de sergeant, zodra ze alleen waren.

,,Het regiment heeft geen schijn van kans om erdoor te komen," zei soldaat Pilchard somber. ,,Tenzij we generaal Stuart tijdig kunnen waarschuwen. Maar hoe?"

,,Waarom galopperen we niet weg?" vroeg Pollie. ,,Als we de kust eenmaal hebben bereikt, kunnen we ons wel zolang ergens verstoppen."

,,Natuurlijk!" viel Olivier haar bij. ,,Tegen de tijd dat de kolonel terugkomt hebben we een flinke voorsprong!"

,,Dat dacht je maar," zei soldaat Pilchard. ,,Volgens die kaart van jou zijn we zeker nog een kilometer of twintig van de kust verwijderd. Ze zouden ons zó te pakken hebben. En als het moet sturen ze ons het hele Franse leger achterna."

,,Daar komt nog iets bij," zei sergeant Trott. ,,Ik ben al blij dat ik te paard blijf als het beest stapvoets loopt. Ik zou het geen minuut volhouden, als het begon te galopperen!"

,,Nee," zei Pilchard, ,,ik weet iets beters. We moeten met het spelletje maar doorgaan tot we in Palmi zijn. Daar kunnen we altijd nog zien of we de reis op eigen gelegenheid zullen voortzetten. In een stad valt zo iets veel minder op. En bovendien zijn we dan weer zoveel dichter bij ons doel. Wat vindt u ervan, sergeant?"

,,Je hebt volkomen gelijk, Pilchard! Ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat ik tegen dat bal van vanavond en tegen de ontmoeting met de Franse generaal opzie als tegen een berg!"

,,Ik ben het met oom Pharao eens," zei Pollie. ,,Op het ogenblik heeft niemand enige verdenking tegen ons. Palmi ligt vlak bij de plek waar het regiment gaat landen. Zolang we in gezelschap zijn van de kolonel, legt geen Fransman ons een strobreed in de weg."

,,Het kan allemaal wel waar zijn," zei de sergeant, ,,maar ik heb het er echt niet op. Geef mij mijn gewone soldatenpakje maar en laat mij maar rustig weer naar mijn kameraden gaan, dan weet ik waar ik aan toe ben. Ik zit hier maar voor aap. Net doen alsof ik een dure mijnheer ben, een spion nog wel! En van de eerste de beste Fransman almaar schandelijke praatjes aanhoren over het Britse leger! Wat een toestand!"

,,Mooi gezegd, sergeant," zei soldaat Pilchard. ,,Maar het hoort nou eenmaal bij onze plicht."

,,Stil," fluisterde Pollie, ,,daar komt hij weer aan."

,,Neemt u mij niet kwalijk, heren, dat ik u even alleen moest laten," zei de Franse kolonel. ,,We zullen hier een poosje pauzeren. Zoudt u mij de eer willen aandoen samen met mij in die herberg daar het middagmaal te gebruiken? Ik zal zorgen dat het ook uw bedienden aan niets ontbreekt."

Pollie en Olivier wachtten in de herberg netjes tot hun meesters klaar waren met eten en zich te goed gingen doen aan een fles wijn. Daarna kregen ook zij overvloedig te eten.

Soldaat Pilchard speelde zijn rol nog steeds voortreffelijk, maar de sergeant had zo nu en dan een wenk van Pollie nodig om in zijn rol te blijven. Maar gelukkig liep ook in de herberg alles goed af en daarna werd de tocht naar het zuiden voortgezet.

,,Heb je ooit van zo'n duivels plan gehoord?" brieste de sergeant, zodra ze alleen waren

Weldra verscheen kolonel d'Armagnac weer, nu in zijn mooiste uniform.

Even na vieren 's middags bereikten ze het stadje Palmi Op de binnenplaats van een hotel steeg de troep eindelijk af De Franse officier bracht hen naar een kamer, waar ze zich een beetje konden opknappen.

Opnieuw vroegen ze zich af of ze op eigen gelegenheid zouden proberen de plaats te bereiken waar het regiment zou landen. Daar de mannen vreesden dat het toch nog te veel de aandacht zou trekken, werd er besloten de maskerade nog maar een poosje vol te houden Als het eenmaal goed donker was, zouden ze proberen zo snel mogelijk te vluchten.

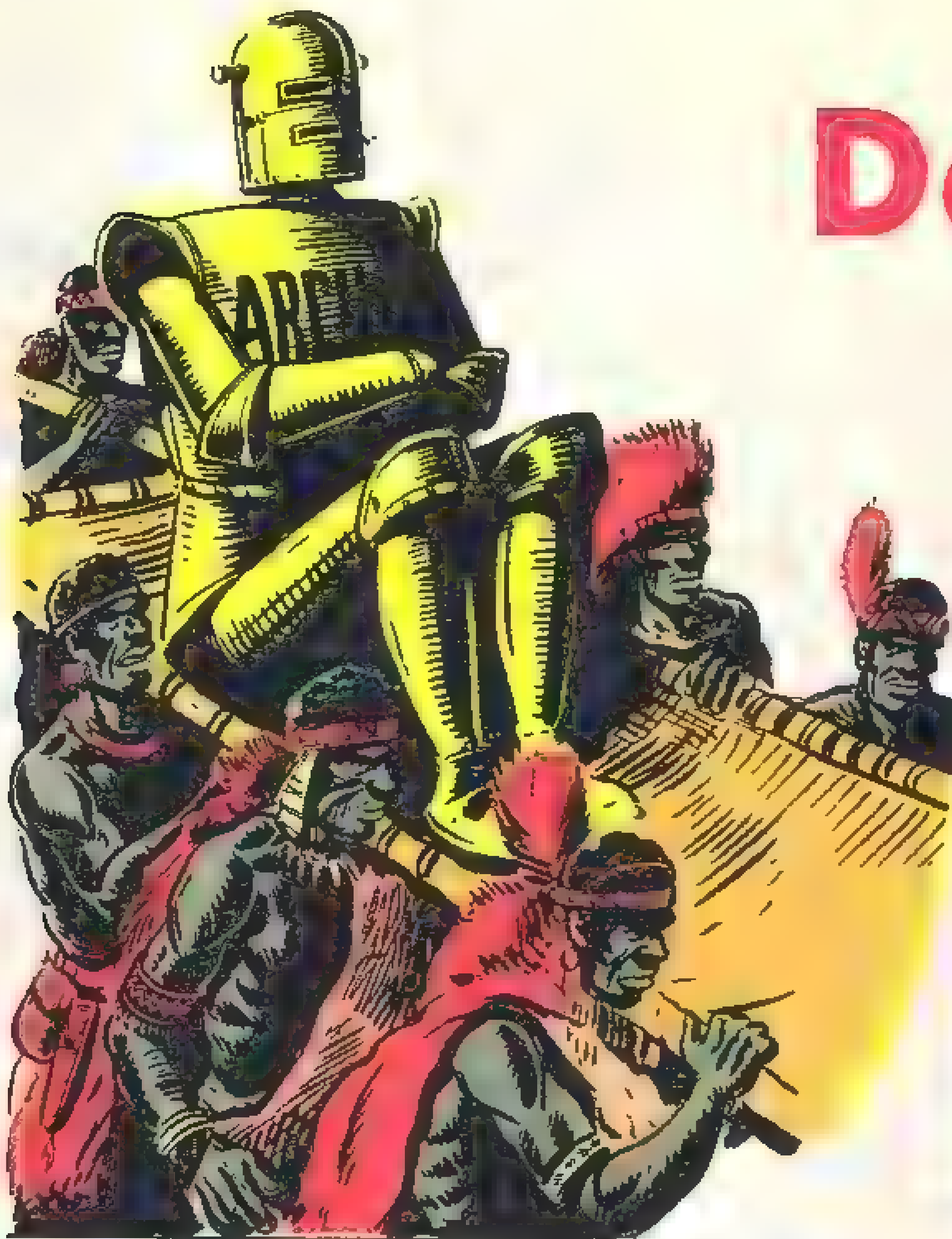
Weldra verscheen kolonel d'Armagnac weer, nu in zijn mooiste uniform, om sergeant Trott en soldaat Pilchard af te halen en hen voor te stellen aan een aantal van zijn collega's.

Aangezien Pollie en Olivier toch niets beters te doen hadden, slenterden ze op hun gemak een poosje het stadje door. Nieuwsgierig bekeken ze de Franse soldaten en officieren, die ze overal ontmoetten. Ze zorgden er daarbij wel voor dat niemand hen Engels hoorde praten.

Tegelijkertijd probeerden ze zo goed mogelijk te schatten hoe het met de sterkte van de vijandelijke troepen gesteld was. Olivier was er namelijk van overtuigd dat ze vroeg of laat van deze gegevens vast wel voordeel zouden hebben.

Wordt vervolgd

De man van staal

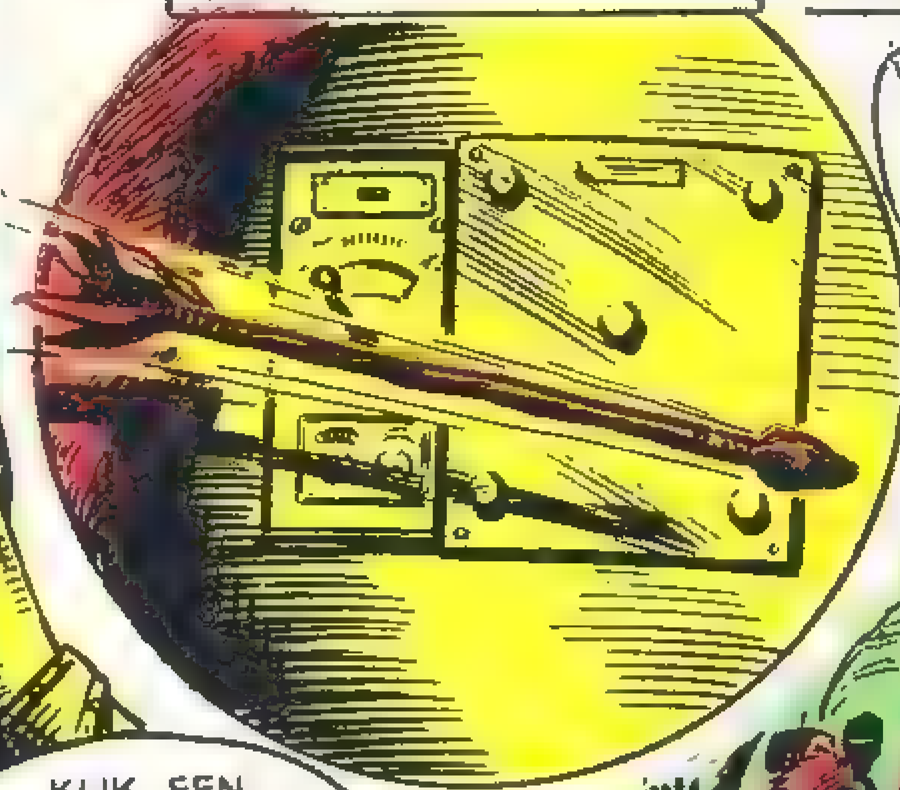

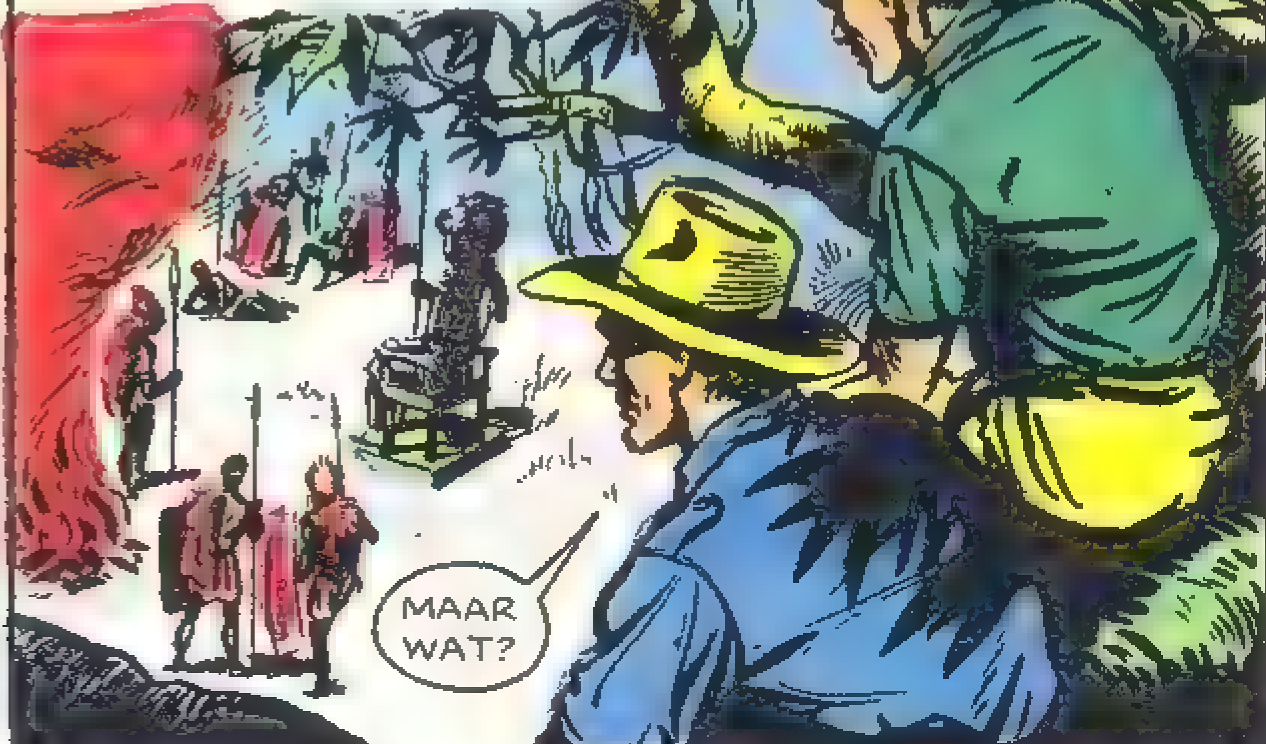

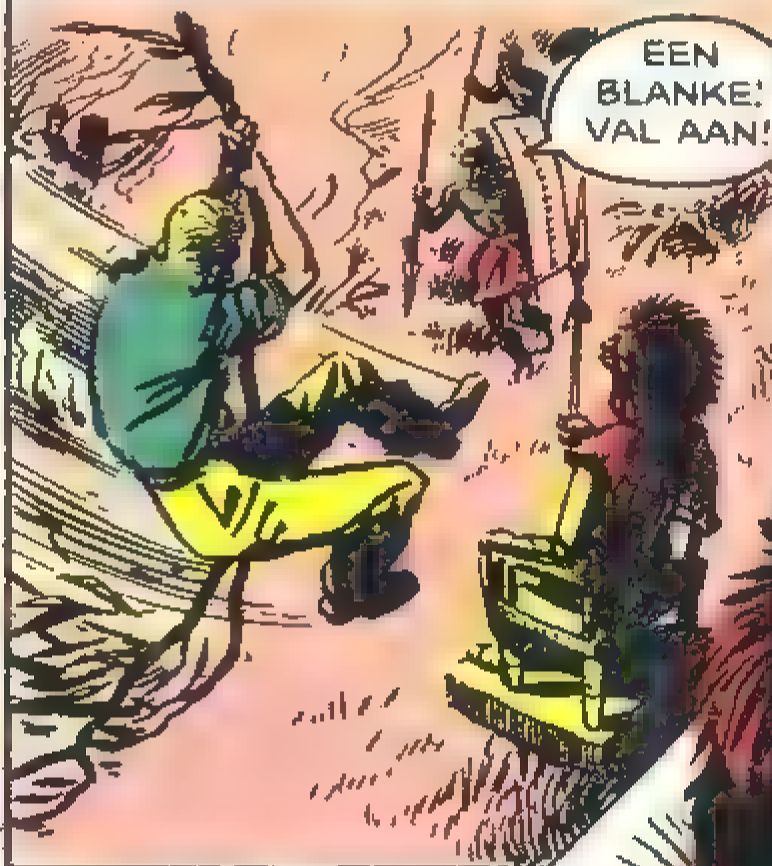

TOEN SCHOOT HIJ...

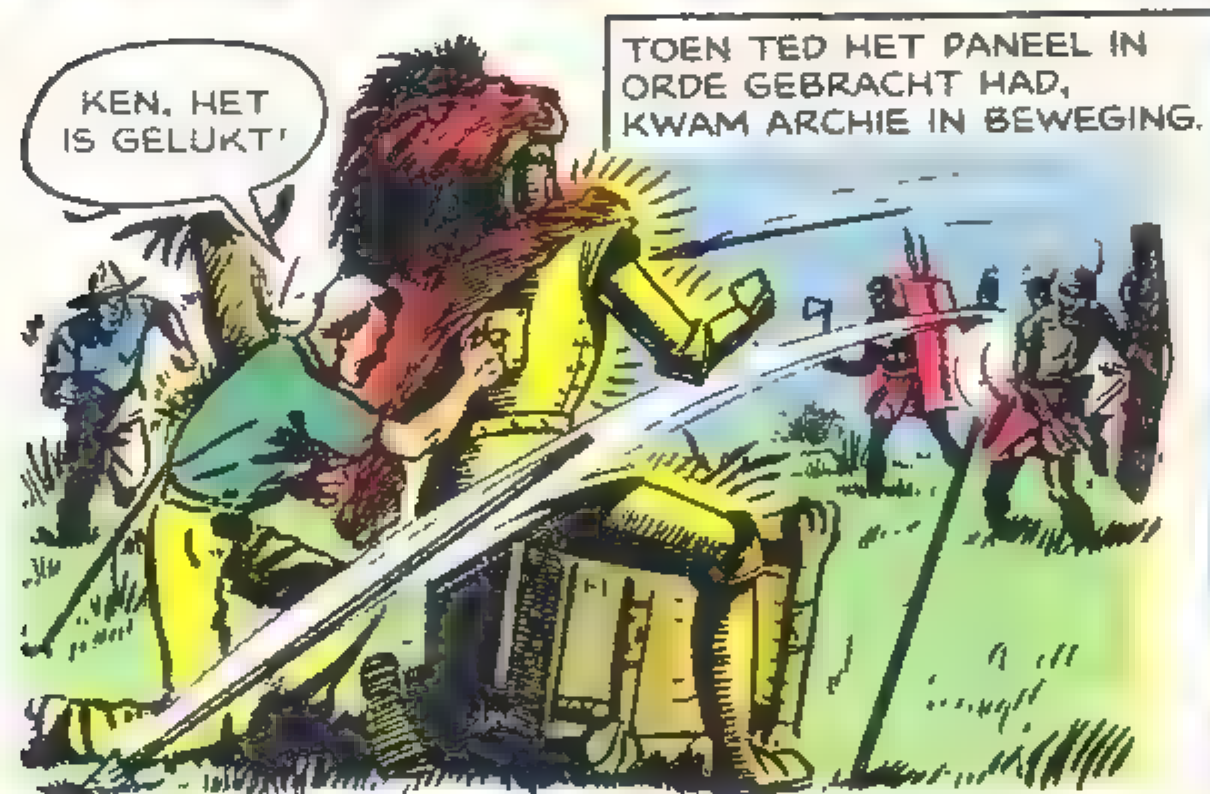

MAAR DE PIJL MISTE ZIJN DOEL.

TED DURFDE NIET OPNIEUW TE SCHIETEN. INTUSSEN KWAMEN NIEUWE GROEPEN INBOORLINGEN OPDAGEN.
WIJ TREKKEN TEN OORLOG; DE MAN VAN STAAL BLIJFT ONDER BEWAKING HIER!
WE GAAN NAAR M'FANU, DE PLAATS WAAR DE VUURWEG BEGINT; ALLE BLANKEN ZULLEN WE VERSLAAN!

URENLANG ZATEN TED EN KEN IN HUN SCHUILPLAATS, BANG OM ONTDEKT TE WORDEN DOOR DE BEWAKERS VAN ARCHIE.
KIJK, EEN PAAR GAAN ER SLAPEN. NU MOETEN WE IETS DOEN!
MAAR WAT?

TED GREEP EEN LIAAN EN SLINGERDE ZICH NAAR BENEDEN.
EEN BLANKE! VAL AAN!

TED KWAM VLAK BIJ ARCHIE TERECHT.

KEN, HET IS GELUKT!
TOEN TED HET PANEEL IN ORDE GEBRACHT HAD, KWAM ARCHIE IN BEWEGING.

DE ROBOT SPRONG VAN ZIJN ZETEL OP.
DE MAN VAN STAAL IS TEGEN ONS; WAROGI HEEFT ONS WAT VOORGELOGEN!
HIJ HELPT DE BLANKE MANNEN!

DE WACHTERS VLUCHTTEN ZO SNEL ZE KONDEN.
DIE HALEN WE NOOIT IN!
KEN, DE BENDE IS AL UREN WEG; WE MOETEN ZE DE PAS AFSNIJDEN VOOR ZE DE BLANKEN IN HET GEBIED VAN M'FANU AANVALLEN!

TED RENDE NAAR DE PLEK WAAR DE LOCOMOTIEF STOND.
WE RIJDEN ER MET DE LOCOMOTIEF HEEN; WE MOETEN DE BENDE TEGENHOUDEN VOOR ER SLACHTOFFERS VALLEN!

HENK BOUWMAN

De gelukkige

Nick Drome zette zijn fiets tegen de muur en stapte de apotheek binnen. De winkel was leeg en het ouderwetse belletje aan de deur galmde door het huis. „Blijf maar," riep Nick, terwijl hij doorliep naar de gang en zijn jas uittrok.

„Ben jij het, Nick?" vroeg vader vanuit het kantoortje. „Heb je de bestellingen weggebracht?"

„Ja." Nick zette zijn tas onder de kapstok en liep het kantoortje binnen. „Meneer Dronish was niet thuis, vader," zei hij, terwijl hij zich met een plof in een stoel liet vallen. „Ik heb wel tien keer gebeld, maar hij deed niet open. Toen heb ik het doosje maar in de brievenbus gedaan. Het ging er net in. Hij vindt het wel als hij thuiskomt."

„O," zei vader, terwijl hij van zijn kasboek opkeek. „Dat lijkt me anders niet de beste weg. Als Dronish nou bijvoorbeeld de eerste dagen niet in zijn brievenbus kijkt. . ."

„Hij heeft helemaal geen bus," zei Nick. „Ik hoorde het doosje duidelijk in de gang op de grond vallen." Hij zag dat zijn vader weer doorging met schrijven en vroeg: „Bent u nog niet klaar? Het is al over zessen."

„Nee," zuchtte vader, terwijl hij een bladzijde omsloeg. „Aangezien mijn nieuwe assistent, die Turmoil, de gewoonte heeft zo maar zonder waarschuwing een middag of een dag weg te blijven, moet ik zelf allerlei karweitjes opknappen." Hij vloeide met een nijdig gebaar de bladzijde af en vervolgde: „Ik heb zelden zo'n onbeholpen knul in mijn zaak gehad. Toen hij kwam solliciteren leek hij wel iets in zijn mars te hebben. Hij beweerde dat hij jaren huisknecht was geweest bij een dokter en dat hij alles van recepten en zo af wist. Nou, het is me wat moois. Meneer komt en gaat wanneer hij wil en met die kennis van hem valt het ook tegen; ik heb hem al twee keer op een vergissing betrapt." Vader zuchtte weer en sloeg het boek dicht.

Nick liep naar boven naar zijn kamertje en sloeg zijn boeken open. Hij bleef even voor zich uit zitten kijken en dacht na over wat vader had gezegd. Nee, hij had ook geen hoge dunk van Fred Turmoil. Het zou hem niet verbazen als de man na een paar dagen helemaal wegbleef.

Intussen was vader Drome bezig de winkel op te ruimen. Hij maakte de toonbank schoon, poetste de weegschaal op tot hij glansde en bracht een stel flessen naar de spoelbak in het kantoortje. Toen hij terugliep naar de winkel ging de telefoon.

„Met apotheek Drome."

„Simons hier, meneer Drome. Ik wilde u even het volgende vertellen. Uw zoon is straks bij me geweest met de zoetstoftabletten die ik gisteren besteld had. . ."

„Ja, dat klopt."

„Nu maak ik net het doosje open en wat blijkt? Het zijn volgens mij helemaal geen zoetstoftabletten."

„Wat zegt u?"

„Nee. Kijk, ik had altijd donkerbruine pilletjes. Van die kleintjes, weet u wel? Nou, en dit zijn vrij grote, witte pillen. Ik geloof niet. . ."

„Grote witte pillen?"

„Ja, inderdaad. Ik heb er nog niet van gebruikt, want ik wilde eerst aan u vragen of het misschien kwaad kon. . ."

„Grote witte. . . Meneer Simons, ik ben blij dat u mij belt. U moet door een vergissing de verkeerde pillen gekregen hebben. Ik verkoop namelijk maar één soort zoetstoftabletten en dat zijn die kleine bruine. Ik. . . ik zal de zaak uitzoeken en dan zal ik u vanavond nog even de goede brengen. Ik. . . ik dank u wel voor uw telefoontje, meneer Simons, en neemt u me niet kwalijk dat. . ."

„Och nee, zo erg is het niet. Iedereen kan een vergissing maken, hè? Nou, ik hoor dan nog wel van u, niet?"

„In elk geval, meneer Simons. Dank u wel. Goedenavond."

Vader Drome hing de hoorn op de haak en keek een ogenblik peinzend voor zich uit. Toen liep hij naar de trap en ging vlug naar boven.

„Maar ik heb. . ." zei Nick en hij keek zijn vader met grote ogen aan. „Ik. . ."

Vader Drome ging op de punt van de tafel zitten en zei: „Het is heel eenvoudig, Nick. Je had twee bestellingen bij je: een voor Simons en een voor meneer Dronish. Je moet de doosjes verwisseld hebben. Kun je je herinneren of er een naam op stond?"

Nick dacht een ogenblik na en zei toen: „Ja, er stond op allebei de doosjes een naam. Dat weet ik zeker, want ik kan me herinneren dat er op een van de twee Dronis stond zonder h."

„Dat heeft Turmoil geschreven. Hij schijnt geen enkele naam te kunnen onthouden. En dat doosje met Dronis erop heb je bij de oude heer afgeleverd?"

„Ja. En ik herinner me ook dat er op geen van de doosjes stond wat erin zat."

Even was het stil, toen zei vader: „Weet je wat het is, Nick? Dit had heel slecht af kunnen lopen. Als Simons de fout niet ontdekt had, had het er voor hem en voor ons niet best uit gezien. Zoals je wel weet bevatten slaappoeders een hoeveelheid morfine."

Nick knikte en keek voor zich. Vader vervolgde: „Maar gelukkig is het anders gelopen. Waar ik me meer zorgen over maak, is dat de oude heer nu de zoetstoftabletten heeft, dat kan niet anders. Gelukkig is daar geen gevaar aan verbonden, maar je weet hoe hij is. Als er iets niet klopt, is hij direct kwaad. Dat is ook wel een beetje te begrijpen, want hij is vroeger zelf dokter geweest."

„Het spijt me erg, vader," zei Nick.

„Nou ja, jij kunt er weinig aan doen, als de naam duidelijk op het doosje stond. Het is alleen erg jammer, want Dronish is een goede klant."

Vader stond op en liep naar de deur. „Het is natuurlijk weer een blunder van die Turmoil. De zoveelste in de paar dagen dat hij hier is. Door die vent raak ik nog eens al mijn klanten kwijt." Vader wilde de deur uit gaan, maar bleef op de drempel staan. „Weet je wat, Nick?" zei hij. „Het lijkt me het beste dat we de fout meteen maar herstellen. Ik pak even de wagen en rijd naar Simons. O nee, laat ik eerst maar naar Dronish gaan vóór hij spektakel maakt."

„Ik. . . eh. . . ik ga met u mee, vader."

„Zoals je wilt."

Een kwartier later reden ze langs de grote weg de stad uit. De oude heer Dronish woonde ongeveer een kilometer verder in een bosrijke omgeving. Zijn huis, een statige, ouderwetse villa, stond tamelijk alleen te midden van de glooiende heuvels. Vanaf de weg gaf een pad, dat dwars over een groot gazon liep, toegang tot de voordeur. Toen Nick en zijn vader bij het huis aankwamen, was het al schemerig geworden. Tussen de heuvels hingen dunne sliertert mist en het was kil. Ze lieten de wagen bij het hek staan en liepen over het pad naar de voordeur. Vader Drome trok aan het handvat naast de deur en op hetzelfde ogenblik klonk in het huis het geluid van een bel.

„Wat zegt u als hij opendoet?" vroeg Nick.

„Ik zal hem de situatie gewoon uitleggen. Tenslotte kan iedereen zich vergissen. Ik hoop dat hij het begrijpt. Zeg, het duurt wel lang voor de deur opengaat, hè?"

„Zou hij nog steeds niet thuis zijn?" zei Nick. „Ik zie ook nergens licht branden."

„Nou, ik probeer het nog maar eens," zei vader. „Misschien is hij boven en heeft hij het niet gehoord."

Maar hoe ze ook belden, ze kregen geen gehoor. Het huis bleef in duisternis gehuld en de stilte was volkomen. Vader had de kraag van zijn jas opgezet en mompelde:

vergissing

„Vervelende geschiedenis. Je kunt toch ook moeilijk een briefje in de bus doen met „Meneer Dronish, ik heb me vergist met de bestelling. U hebt per ongeluk zoetstoftabletten gekregen in plaats van slaappoeders. Wilt u zo goed zijn het even te komen verwisselen?" De oude heer zou spinnijdig worden en in het vervolg naar Winkler gaan, zodat ik hem als klant kwijt ben."

„Daar is nog een deur," wees Nick. „Ik zal het daar eens proberen."

Maar ook de zijdeur bleef gesloten. Vader en Nick drentelden nog wat heen en weer en toen zei vader: „Nou, dan gaan we maar weer. Ik kan het vanavond nog een keer. . . Hee, zie je die auto daar? Die was er net nog niet."

Aan de kant van de weg, even voorbij hun eigen wagen, was een donkergekleurde auto gestopt. Ze bleven even staan kijken, maar er stapte niemand uit en in de stilte konden ze de motor horen lopen.

„Ik dacht dat het Dronish was," zei vader, „maar het blijkt van niet. Wat raar dat die wagen daar zo blijft staan zonder dat er iemand uit komt."

„Misschien weet de chauffeur waar meneer Dronish is. Hij zal hier in de buurt wel bekend zijn," zei Nick.

„Daar zeg je zo wat," antwoordde vader. „Blijf jij maar even hier, dan ga ik het vragen." Hij liep het pad af naar het hek en Nick slenterde met de handen in de zakken van zijn jas achter hem aan.

„Goedenavond," zei vader Drome, terwijl hij zijn hoofd voor het half geopende portierraampje van de zwarte wagen bracht. „Bent u hier bekend? Kunt u mij zeggen of de heer Dronish van die villa daar op het ogenblik thuis is?"

In de auto, die van binnen niet verlicht was, zat een man, maar in de duisternis was zijn gezicht bijna niet te onderscheiden. Hij droeg een grote, donkere hoed en zijn handen rustten op het stuur. Hij wendde zijn hoofd in de richting van het raampje en zei mompelend: „Iek weet niet wat u bedoelen. Iek hier niet bekend, nee."

„O, neemt u me niet kwalijk," zei vader Drome. „Ik dacht dat u mij misschien kon helpen. Goedenavond."

Hij liep terug naar Nick, die bij het hek was blijven staan, en haalde zijn schouders op. „Hij weet het ook niet. Overigens een vreemde sinjeur. Spreekt met een buitenlands accent. Ik vraag me af wat hij hier op deze tijd van de dag te zoeken heeft. Enfin, laten we maar gaan. Ik zal even bij Simons aanrijden. Ga je mee?"

Maar Nick maakte geen aanstalten om in te stappen. Hij keek nog eens naar de zwarte wagen en zei: „Kunnen we niet eerst proberen of er een achterdeur open is, vader? Als dat zo is, kunnen we de bestelling gewoon verwisselen en weer weggaan. Dan heeft de oude heer van de hele zaak niets gemerkt."

„Tja, daar zit wel iets in. Alleen houd ik er niet van ongevraagd iemands huis binnen te dringen."

„Nou ja, we kunnen kijken of er ergens iets openstaat. Zo niet, dan gaan we weer."

„Nou goed dan," zei vader.

Ze liepen weer naar het huis en namen nu een smal pad dat langs de villa leidde en bij de keukendeur uitkwam. Ze probeerden hem, maar zonder succes. Toen zag Nick nog een deur. Hij liep erop af en duwde de klink omlaag. De deur gaf mee en zwaaide open. „Hebbes," riep hij, „deze is open, vader."

Ze stapten naar binnen, maar konden de eerste minuut niets onderscheiden vanwege de duisternis. Pas toen Nick na veel zoeken en tasten het lichtknopje gevonden had en eraan draaide, zagen ze dat ze in een soort bijkeuken stonden. Het was er nogal rommelig en op de grond stonden modderige voetsporen. In de muur tegenover hen was weer een deur en toen ze die doorgingen kwamen ze in een ruime keuken. Alles zag er hier piekfijn uit. Uit het feit dat alles keurig was opgeruimd leidden ze af dat er waarschijnlijk niemand in huis was. De oude heer werd verzorgd door een weduwe, die in de buurt woonde en tweemaal per dag voor hem kookte.

„Nou, we zullen de volgende deur maar proberen," zei Nick. Hij opende de deur naar de gang en op dat moment voelde hij een koude luchtstroom langs zijn gezicht. „Tjonge, wat tocht het hier," zei hij.

Ze liepen de gang in, die verlicht werd door een zwak nachtlampje hoog tegen de muur. Links en rechts waren deuren. Bij een ervan, ongeveer in het midden van de gang, bleef Nick, die voorop liep, ineens staan. Vader Drome kwam achter hem staan en luisterde. Achter de deur was een geluid te horen, dat veel weg had van het janken van een hond. Nick keek over zijn schouder en zei: „Wat is dat? Het lijkt wel of er een hond achter zit."

Vader Drome knikte. „Ja, zo iets is het wel, maar laten we ons er maar niet mee bemoeien. Tenslotte zijn we zo maar dit huis binnengedrongen. Als de politie..."

„Stil eens. . . Ja, hoor, het is een hond." Nick liet zich op zijn knieën zakken en bracht zijn mond voor de spleet van de deur. „Bello," zei hij zachtjes, „Hector, Fokkie. . ."

Het antwoord was een luid geblaf, dat in het stille huis klonk alsof er achter die deur niet één, maar tien honden zaten. Ze hoorden hoe het dier tegen de deur opsprong en met zijn nagels in het hout kraste. Nick keek zijn vader vragend aan. Toen deed hij de deur op een kier open. Een ogenblik dreigde hij ondersteboven gelopen te worden door een grote hond, die wild om hem heen danste en van blijdschap niet wist hoe hoog hij moest springen. „Koest, koest," zei Nick. „Stil maar, jongen. Jij schijnt nogal blij te zijn,

hè? Is je baas weg en heeft hij je hier opgesloten?"

„Dat lijkt me sterk," zei vader nadenkend. „Voor zover ik weet is Dronish een uitgesproken dierenvriend. Nee, die zal een dier niet zo opsluiten als hij weggaat." Hij keek in het kamertje, waar de hond in gezeten had. Het was een piepklein vertrekje, eigenlijk niet meer dan een grote kast, waarin allerlei rommel was opgeborgen. Op de grond stond een leeg schoteltje. Hij trok de deur weer dicht en zag dat Nick naar de voordeur was gelopen. Op de gangmat lagen een paar brieven en kranten, een teken dat de heer Dronish inderdaad afwezig was. Nick richtte zich op en keek zijn vader aan. „Ik zie het doosje niet meer," zei hij. „Daar snap ik niks van. Ik heb het nog geen uur geleden zelf in de brievenbus gestopt . . ."

„Misschien heeft de hond. . ." begon vader Drome, maar hij vervolgde: „Nee, dat kan niet. Dat beest heeft opgesloten gezeten. Tja, dat is nogal raar, hè?"

Ze zochten samen de ruige deurmat en de vloer van de gang af, maar het doosje met de zoetstoftabletten bleek verdwenen. „Je weet toch wel zeker dat je het. . ." zei vader.

„Zo zeker als wat," zei Nick. „Het moet hier liggen. Ik snap er niks van."

„Misschien is de huishoudster van meneer Dronish na die tijd nog in huis geweest," veronderstelde vader, maar Nick zei: „Dat kan haast niet, want dan had ze de post wel naar binnen gebracht." Hij verschoof de brieven op de mat. „Kijk eens," zei hij, terwijl hij er een oppakte. „Deze is helemaal vies. Zit onder de modder. Het lijkt wel of iemand erop gestapt heeft." Hij gaf de brief aan zijn vader, die hem nauwkeurig bekeek. „Ja, die ziet er niet best uit. Hee, wat vreemd, dwars over de achterkant staat met potlood „De Rode Distel". O, dat zal de naam zijn van een vereniging waar Dronish lid van is. Hij zit altijd nogal in de bloemen."

„In elk geval wil ik weten waar dat doosje is gebleven," zei Nick. „Kom, Bello, wijs me eens de weg naar de huiskamer van je baas."

Het leek of de hond het verstaan had, want hij liep regelrecht naar een deur aan de linkerkant van de gang. Nick deed hem open en zocht op de tast naar een lichtknop. Toen hij die gevonden had en de lamp aandraaide, gaf hij een kreet van schrik. Zijn vader kwam vlug toelopen en keek over zijn schouder naar binnen. Een ogenblik was ook hij sprakeloos. Het vertrek dat zij zagen was groot. Het had aan twee kanten hoge ramen, waarvoor zware gordijnen waren geschoven. In de kamer stonden zware, eikehouten meubels en het geheel maakte een statige en deftige indruk, maar nu was het er één grote chaos. De meubels waren verschoven en stonden kris kras door elkaar. Van een paar kasten stonden de deuren open en de inhoud ervan lag voor een groot gedeelte over de grond verspreid. Het tafelkleed was van de tafel gegleden, een paar bloempotten lagen aan scherven op de grond en overal waren dezelfde moddersporen te zien die ze ook in de gang en in de bijkeuken hadden aangetroffen.

„Alle mensen," zei vader, toen hij een beetje van zijn verbazing bekomen was, „dat ziet er niet zo mooi uit. Als je het mij vraagt heeft Dronish een stel inbrekers op bezoek gehad."

Nick wist niet wat hij zeggen moest. De hond was naar binnen gelopen en stond bij de tafel luidkeels te blaffen. Vader en Nick liepen een paar passen de kamer in en keken naar de wanorde die er heerste. „Volgens mij," zei vader, „is hier in de loop van de dag ingebroken. Degene die dat gedaan heeft, moet ervan op de hoogte geweest zijn dat Dronish niet thuis was. . ." Hij keek Nick aan. „Weet je wat ik nu bedenk? Het kan natuurlijk ook zijn, dat ze de oude heer gebonden hebben en ergens opgesloten. Het is wel duidelijk dat ze dat met de hond ook gedaan hebben." Hij draaide zich om en zei: „Ik ga toch eens even hier in huis rondkijken. Wie weet zit de oude man. . ." Hij maakte zijn zin niet af, maar liep de kamer uit, gevolgd door de hond, die luid blaffend achter hem aan sprong.

Nick keek de kamer rond en het viel hem op, dat er tegen een van de muren een aantal schilderijlijsten stond, waaruit het doek kennelijk was weggesneden. Hij wist dat de oude heer Dronish, naast zijn liefde voor bloemen en planten, nog een hobby had: het verzamelen van kostbare schilderstukken. Waarschijnlijk waren de inbrekers daarvan op de hoogte geweest en hadden zij de meest waardevolle doeken meegenomen. Maar wat Nick nog meer opviel was dat de inbrekers kennelijk in grote haast waren vertrokken. Aan de manier waarop de boel was achtergelaten was te zien dat zij overhaast de vlucht hadden genomen. Hij vroeg zich af wanneer dit allemaal gebeurd kon zijn: vóór zijn bezoek of tussen dat tijdstip en het ogenblik waarop zijn vader en hij bij de villa waren aangekomen. Terwijl hij in de kamer rondliep, hoorde hij op de bovenverdieping de hond blaffen. Waarschijnlijk zocht vader de kamers af. Toen Nick in een hoek bij een van de ramen kwam, zag hij een klein tafeltje staan, waarop een paar kranten lagen. Opeens bleef hij stokstijf staan: boven op de

„Als je het mij vraagt heeft Dronish een stel inbrekers op bezoek gehad."

kranten lag het platte doosje, dat hij die middag in de brievenbus had gedaan. Het dekseltje was eraf en lag naast de tafel op de grond. Iemand had waarschijnlijk een paar tabletjes uit het doosje genomen, maar was daarbij niet zorgvuldig te werk gegaan, want er lagen er verscheidene over de kranten verspreid. Terwijl Nick naar het doosje stond te kijken, kwam de de hond de trap af en stormde de kamer binnen. Hij sprong met zijn voorpoten tegen Nick en daarna tegen het tafeltje op, waardoor dit begon te wankelen en het doosje met de zoetstoftabletten eraf gleed. De inhoud vloog eruit en nog voor deze de grond had bereikt, ving de hond een paar tabletjes in zijn bek op en verorberde ze met kennelijke smaak. Hij

likte met zijn tong langs zijn bek en blafte opgewekt. Toen kreeg Nick opeens een ingeving. Hij draaide zich om en liep naar de trap, die zich in een inham in de gang bevond. Hij ging naar boven en vond zijn vader in een van de slaapkamers.

„Hebt u iets gevonden?"

Vader schudde zijn hoofd, terwijl hij onder een ouderwets ledikant keek. „Nee, ik ben er nu wel zeker van dat de oude heer niet thuis is, maar verder heb ik niets bijzonders kunnen ontdekken."

„Ik wel," zei Nick. „Weet u, ik heb het doosje met de tabletten gevonden."

„O ja? Waar was het?"

„Op een tafeltje in de kamer. De hond sprong ertegenop en toen viel het doosje eraf. Weet u wat er toen gebeurde? De hond heeft een paar tabletten opgegeten en hij vond ze lekker."

„O. Nou, en?" vroeg vader. „Er zijn wel meer honden die dol zijn op zoetigheid."

„Toen ik dat zag gebeuren, kreeg ik ineens een idee," zei Nick. „Volgens mij is het zo gegaan: een stel inbrekers hebben geweten dat de oude heer vandaag niet thuis was. Ze zijn daarom hierheen gekomen om hun slag te slaan. Toen ze binnenkwamen, waarschijnlijk via de achterdeur, want daar zagen we die moddersporen, vonden ze de hond, die natuurlijk tekeerging. Ze wisten niet wat ze met hem beginnen moesten, maar even later vond een van hen het bewuste doosje op de gangmat. Ze veronderstelden zeker dat er slaappoeders of een ander verdovend middel in zaten en hebben er gebruik van gemaakt om de hond te bedwelmen. Ze gaven hem er een paar te eten en sloten hem in die kast. Maar omdat het in werkelijkheid onschuldige zoetstoftabletten waren, raakte de hond niet bedwelmd en begon al gauw verwoed te blaffen, omdat hij eruit wilde. Daardoor werden de boeven zenuwachtig. Toen kwamen wij en belden aan. Natuurlijk schrokken ze toen nog erger. Ik denk dat ze ons door een spleet in de gordijnen hebben beloerd en toen ze ons naar de achterdeur zagen gaan hebben zij door de voordeur de benen genomen."

„Tjonge," zei vader bewonderend, „jij moet detective worden in plaats van apotheker, Nick. Maar serieus, wat je daar zegt is heel goed mogelijk. Wacht eens. . ." Hij keek Nick nadenkend aan. „Toen wij de gang inkwamen vanuit de keuken, had jij het over tocht, is het niet? Dat moet dan het ogenblik geweest zijn, dat zij door de voordeur naar buiten gingen."

„O ja," zei Nick verbaasd. „Daar had ik geen ogenblik meer aan gedacht."

„Dat van die tabletten vind ik nog het mooiste," zei vader lachend. „Die lui maar denken dat de hond bedwelmd zou raken door een slaapmiddel, terwijl het dat helemaal niet was." Hij liep de kamer uit. „Het is alleen nog de vraag of ze iets van waarde hebben meegenomen. . ."

„Ik ben bang van wel," zei Nick. „In de kamer staan een paar schilderijlijsten, waar de doeken uitgesneden zijn. Meneer Dronish had toch een heleboel waardevolle schilderijen?"

„Ja, dat is zo. Enfin, ik denk zo dat we de politie maar eens moesten bellen. Die zal wel belangstelling hebben voor het geval. Eens kijken waar ik de telefoon kan vinden."

Ze liepen naar de trap en gingen naar beneden. Halverwege maakte de trap een bocht en net boven de kromming was een breed raam, dat uitzag op de voortuin. Toen ze erlangs kwamen, zei vader: „Kijk, de mist is opgetrokken en de maan schijnt. Het is een mooie avond geworden." Hij wilde doorlopen, maar Nick hield hem aan zijn mouw tegen. „Hee, wat raar. . ."

„Wat is er raar?"

„Die auto die we straks op de weg zagen staan vlak bij de onze. Die is weg."

„Nogal logisch, lijkt me. Je kunt niet verwachten dat hij daar de hele avond. . . O, wacht even, ik weet wat je zeggen wilt. Ja, natuurlijk. Dat ik daar niet aan gedacht heb. Die auto. . . dat was de auto waarmee de inbrekers zijn vertrokken. Toen ik met de chauffeur sprak, had hij waarschijnlijk net een seintje gekregen dat hij zich gereed moest houden voor vertrek en. . . Ja, natuurlijk, het zit heel logisch in elkaar. Dat ik daar niet eerder op ben gekomen." Hij sloeg Nick op de schouder. „Jongen, er is aan jou een prima detective verloren gegaan. Kom, we gaan naar beneden en ik bel meteen de politie op. We hebben alleen niet veel aanwijzingen voor ze. Ik kan me nauwelijks herinneren hoe die vent achter het stuur er uit zag."

Nick zei: „Misschien heb ik nog wel iets, waar de politie wat aan heeft. Hier, het nummer van die auto." Hij haalde een papiertje uit zijn zak en gaf het aan zijn vader. „Ik heb het straks opgeschreven, toen u met die man stond te praten. Ik had een voorgevoel dat het nog eens van pas zou komen. En dit heb ik in de kamer op de grond gevonden. Het is geloof ik een aansteker. Kijk, hier staan twee letters: A. A. Zeker door de boeven verloren."

„Nick, jongen, daar heb ik geen woorden voor," zei vader. „Dit is hogeschoolspeurwerk. Ik bel meteen de politie."

De volgende morgen zaten Nick en zijn vader aan het ontbijt. Vader las de krant. In het vertrek hing een diepe stilte, maar opeens zei hij: „Moet je luisteren, zeg. Hier staat het over die inbraak bij Dronish. Hee, daar snap ik niks van. . . Wát?" Hij mompelde iets en Nick vroeg: „Wat staat er precies, vader?"

„Nou, moet je horen. Ex-huisknecht berooft zijn vroegere werkgever. Opzienbarende inbraak in onze stad. Gisteravond is er ingebroken in de villa van de heer J. J. M. Dronish, eertijds arts in deze gemeente. De heer Dronish was niet thuis. Er zijn een aantal kostbare schilderijen ontvreemd, maar de politie is erin geslaagd de daders te vinden. Het betrof hier een internationale bende, die zich „De Rode Distel" noemt en die onder aanvoering stond van een zekere Adolf Arstad, alias Dick Ride, alias. . . Fred Turmoil. . ."

„Wát?" riep Nick, terwijl hij van zijn stoel opsprong en over de schouder van zijn vader meelas. „Turmoil?"

„Ja. . . dat staat hier tenminste. Fred Turmoil. Deze persoon is een goede bekende van de politie en werd al geruime tijd gezocht vanwege een lange lijst van inbraken, berovingen enzovoort. Hij is vroeger als huisknecht bij de heer Dronish in dienst geweest. De vijf inbrekers, die allen in het politiebureau alhier zijn ingesloten, konden worden gepakt dank zij de schranderheid van twee inwoners van onze gemeente: de heer D. J. Drone en zijn veertienjarige zoon Nick. De geroofde schatten konden aan de eigenaar worden teruggegeven."

„Asjemenou!" zei Nick.

„Vandaar dat „meneer" Turmoil geen tijd had om op tijd in de winkel te zijn," zei vader. „Hij had andere dingen aan zijn hoofd. Ik verdenk hem er sterk van dat hij dit baantje alleen heeft aangenomen om het doen en laten van de oude dokter op zijn gemak te kunnen bestuderen."

„Ja," zei Nick peinzend. „Hij wist natuurlijk dat Dronish gisteren niet thuis was. Toen hij in de villa het doosje met de naam van onze zaak vond, herinnerde hij zich dat de oude heer een goede klant van ons was en dat wij hem vaak slaappoeders leverden. Hij wilde daarmee de hond onschadelijk maken, maar hij heeft niet kunnen dromen, dat er per abuis zoetstoftabletten waren afgeleverd in plaats van slaappoeders. En dat nog wel door zijn eigen schuld, want tenslotte heeft híj de verkeerde naam op het doosje gezet."

Op dat ogenblik ging de telefoon. Vader nam aan. „Met apotheek Drome."

„Hier commissaris Furdon. Meneer Drome, u hebt het hele verhaal zeker al in de krant gelezen, hè? We konden u helaas niet eerder bereiken. Wilt u Nick mijn complimenten overbrengen? Hij heeft mooi werk geleverd. En zegt u hem dat hij vanmiddag bij de heer Dronish wordt verwacht. Voor een beloning."

„O juist ja. Ik zal het doen, commissaris. Ik zal het zeker doen," zei vader Drome lachend. Hij hing op en keek Nick aan. „Eerlijk gezegd ben ik blij dat er met de bestellingen een vergissing is gemaakt. Daardoor heeft Dronish zijn schilderijen teruggekregen en hoeven we niet bang te zijn dat hij voortaan naar een andere apotheek zal gaan. Het is wat je noemt een gelukkige vergissing geweest. Alleen. . . tja. . . ik zal weer een nieuwe assistent moeten zoeken."

WIE PUZZELT ER MEE?

CIJFERPUZZEL

5 4-10-14 20-9-16-3-1, 10-1 13-11-1 15-7-2-13-3 20-3-6, 3-1 19-10-3 6-9-9-2 '8 19-9-4-6-3-2-2-7-7-13.
6-3 6-9-1-5-3-2-3 21-3-13-3-4 7-4-17 3-3-1 5-9-3-22-3-4 9-22 6-3 7-7-2-6-3 17-8-7-7-1.
3-1 6-9-9-2 13-11-1 15-10-13-22-3-2-17, 13-3-8 13-11-1 9-14-3-1 21-7-4-12 14-3-4-9-5-3-1,
19-10-3 10-5 4-7-1-14-3 17-8-2-7-4-3-1 16-7-1 6-3 17-8-3-2-2-3-1 1-7-7-2 20-3-1-3-6-3-1 14-7-7-1.
3-1 '8 4-11-5-8 7-4-17 12-4-10-8-17-3-1 17-8-3-3-6-17 15-3-3-2 1-10-3-18-15-3 4-10-23-21-8-3-1 7-7-1;
7-4-17-9-12 6-7-7-2 16-3-2 9-13-21-9-9-14 3-3-1 14-2-9-8-3 5-3-2-17-8-20-9-9-13 15-9-2-6-8 9-1-8-17-8-9-5-3-1.

Dit moet een versje worden, maar dan moeten er in plaats van cijfers natuurlijk letters komen te staan. Nu moet je weten, dat elk zelfde cijfer ook dezelfde letter voorstelt. Die letters kun je vinden door in onderstaande zinnetjes de ontbrekende woorden, die ook door cijfers aangegeven zijn, op te zoeken. Heb je een woord gevonden, dan kun je meteen alle zelfde cijfers van het versje in letters veranderen. En zo ga je door tot je alle letters gevonden hebt.

1 Als de 19-9-1 schijnt, ziet alles er vrolijker uit.
2 Mijn moeder leest graag een goed 20-9-3-5.
3 Als het koud is, moet je een 16-7-17 omdoen.
4 Toen Wim eindelijk thuiskwam, vroeg vader 15-7-7-2-9-13 hij zo laat was.
5 Je moet goed 14-9-9-10-3-1 met de bal, anders kan ik hem niet vangen.
6 Wat 12-11-1, dat je weer beter bent!
7 Bij de grote brand sloegen de 16-4-7-13-13-3-1 uit het dak.
8 Een 22-9-1-6 is een halve kilogram.
9 Er drijven kleine witte wolkjes in de blauwe 4-18-23-21-8.

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

A-puzzel

G R A *S* M A T
A L K *M* A A R
S C H *A* A T S
H A A *R* K A M
S C H *A* A R S
M A T *G* L A S
V A N *D* A A G

De cursieve letters vormen het woord SMARAGD

Een-woord-rebus

H-ER-IN-N-ER-IN-G
HERINNERING

Kop-en-staartpuzzel

1 (T) RUI (G)
2 (T) WEE (R)
3 (B) LAD (E)
4 (E) TUI (N)
5 (S) LAK (S)

De laatste letters vormen het woord GRENS

Een-woord-rebus

WONDEROLIE (W-ONDER-OLIE)

Groeiend woord

H - HO - HOE - HOED - HOEDE - HOEDEN

UI-puzzel

U I T G A N G
D *U I* S T E R
K R *U I* S E R
O N J *U I* S T
G E S P *U I* S
L A C H B *U I*

VERBORGEN METALEN

In elk van de drie onderstaande zinnen is de naam van een metaal verborgen.

1. Vele spreekwoorden bevatten een wijze raad.
2. Moeder trakteerde de kinderen in de winter elke week op erwtensoep.
3. Uit die onzin kan ik niet wijs worden, zei de meester.

SIGARET/TEN/AAN/STE/KER

PUZZELSOM

(1—K) (2—L) (3—P) (4—E) (5—M) (6—P) (7—S)

Deze opgave heeft veel weg van algebra, maar met rekenen kom je er toch niet uit. De cijfers verwijzen namelijk naar de omschrijvingen, die hieronder staan. Je moet van de gevonden woorden telkens de aangegeven letter aftrekken. Je krijgt dan zeven lettergrepen, die tezamen in dezelfde volgorde een groot samengesteld woord vormen.

1. Puntbaardje
2. Bitter lichaamsvocht
3. Plezier
4. Deel van de voet
5. Hemellichaam
6. Autoped
7. Sappige, rode boomvrucht

In het nieuwe jaar beginnen we op bladzijde 31 met een heel nieuw stripverhaal. Het speelt in het oude Egypte in de tijd van de farao's en het belooft geweldig spannend te worden. Kijk dus volgende week uit naar de eerste aflevering van

De gouden kraag

DICKIE DAPPER

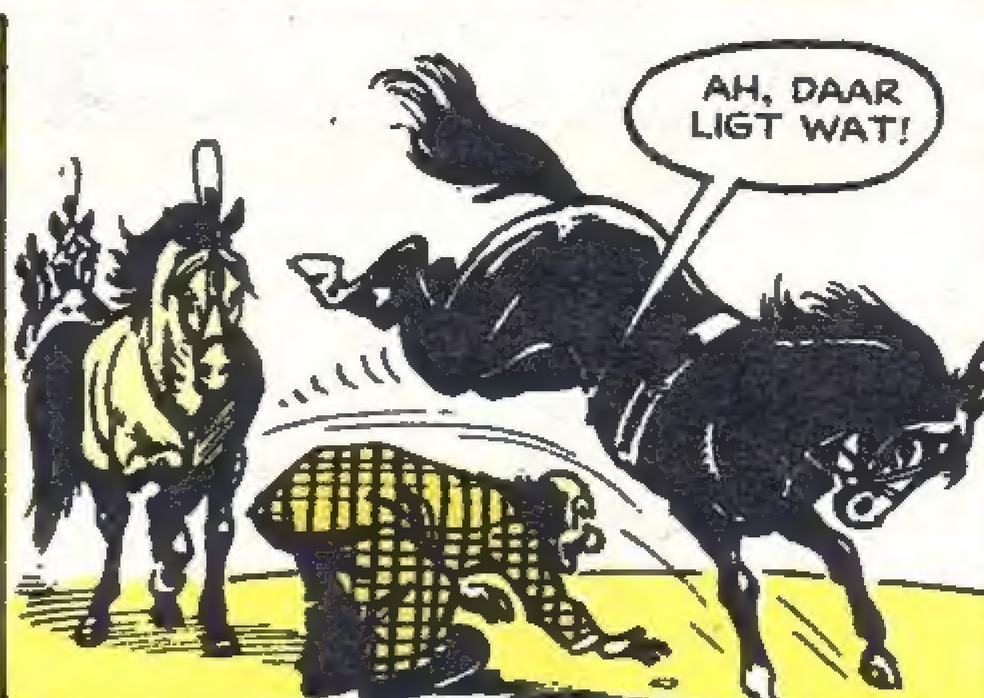

COCO
DE CLOWN

IK ZAL HET PUBLIEK EVEN BEZIG-HOUDEN..

O, DAAR GAAT MIJN GELD!

TJONGE, WAAR IS HET NU GEBLEVEN?

AH, DAAR LIGT WAT!

MAAR WAAR IS DE REST?

STA JIJ SOMS OP MIJN GELD, DIKZAK?

ALLEE, HUP! OP!

ZIE JE WEL, DAAR LIGT HET!

LATER...
WAT EEN BOF! IK VOND ZO MAAR GELD IN DE PISTE!

AHA!

HEB JIJ GELD GEVONDEN? DAT IS VAN MIJ!
HÈ? K...KIJK UIT, COCO!

NU HEB IK ALLES WEER TERUG!

GEWELDIG! DE MENSEN ZIJN ENTHOUSIAST OVER JE VOOR-STELLING!
?

VOORSTELLING? IK ZOCHT ALLEEN MIJN GELD!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.